உ

கடவுள் துணை

செந்தமிழ்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து மாதந்தோறும்பிரசுரமாகும் ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

"எனைத்தானு நல்லவை கேட்க வனைத்தானு
மான்ற பெருமை தரும்"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி-௧.] விரோதிகிருது௵ ஆனிமீ. [பகுதி-௮.

உள்ளுறை.

மாட்சிமைபொருந்திய ௫-வது ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியவர்களின் மகுடாபிஷேகம்:— } பத்திராதிபர். ௩௬௧

சன்மார்க்கம்:—ஸ்ரீமத்-மு. கதிரேசச்செட்டியார். ௩௬௩

இராமாவதாரச்செய்யுட் பாடாந்தரமும் அரும்பதவிளக்கமும்:— } ஸ்ரீமத்-சி. கணேசையர் ௩௭௨

சோதிடநூற்குறிப்புகள்:—ஆரியன். ௩௭௭

கைத்தொழிற்கண்ணாடி:—தேசசஞ்சாரி. ௩௮௪

ஜீவகாருண்யமும் புலாலுண்ணாமையும்:— } ஸ்ரீமத்-கு. அண்ணாமலைப்பிள்ளை. ௩௯௩.

கங்கைகொண்ட சோழபுரம்:—ஸ்ரீமத்-சோமசுந்தரதேசிகர். ௪0௨

"நன்பொருண்மாலை":—பத்திராதிபர். ௪0௬

மனீஷாபஞ்சகம்:—ஸ்ரீமத்-தி. அ. ஸ்வாமிநாத ஐயர். ௨௫

அகப்பொருள்விளக்க மூலமுமுரையும்:— } ஸ்ரீமான்-பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர். ௪0௫

பத்திராதிபர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 4.] 1911. [தனிப்பிரதி அணா-8.

வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 4—8—0.

செந்தமிழ்

தொகுதி-க.] விரோதிகிருதுஞூ ஆனிமீ. [பகுதி-அ.

மாட்சிமைபொருந்திய
ரு-வது ஜார்ஜ் சக்கரவர்த்தியவர்களின்
மகுடாபிஷேகம்

நாளது 1911-ஞூ ஜூன்மீ 22உ நமது இந்தியாவின் சக்கரவர்த்தியான மஹா மாட்சிமை தங்கிய ஐந்தாவது ஜார்ஜ் அவர்கள் இங்கிலாந்தில் மிக்க வைபவத்துடன் மகுடாபிஷேகம் புனைந்து கொண்டார்கள். நம்மிந்தியாதேசமானது பல வரசர்களால் முற்காலத்தி லாளப்பட்டிருப்பினும், இந்தியா முழுமையு மொருவராணைக்குட்பட்டு மிக்க சமாதானத்தையும் சௌக்கியத்தையுமுற்றிருந்தது நமதுசக்கரவர்த்தியவர்களின் அரும்பெறற் பாட்டியாரான மஹா மாட்சிமை தங்கிய காலஞ்சென்ற விக்டோரியா மஹாராணியவர்களின் காலத்தே யென்பது யாரு மறுத்தற்கொண்ணா வுண்மையேயாம். ஈஸ்ட் இந்தியாக் கம்பெனியாரது ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த நம்மிந்தியாவானது தனக்கு முதற்சக்கரவர்த்தினியாக மாட்சிமை பொருந்திய விக்டோரியா மஹாராணியவர்களைக் கொண்டது இந்தியரது நற்றவப்பயனே; இவ் வன்னையார் இந்தியர்மீதுகாட்டிய பட்சமும் அவர்காலத்து இந்தியரடைந்த பல்வகை நலன்களும் யாவரு மெக்காலத்து மறத்தற்கொண்ணாதனவே.

தம்மன்னையின் அரசியன் முறைகளையே தாமும் பின்பற்றி நடப்பதாக வாக்களித்து அவ்வாறே உலகில் என்றும் சமாதானமே பரவவேண்டுமென்னுங் கொள்கையையே மேற்கொண்டு அரசியல்

நடாத்திய மஹா மாட்சிமைதங்கிய காலஞ்சென்ற ௭-வது எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியவர்கள் தாம் பிரின்ஸ்ஆப்வேல்ஸ் ஆகவிருந்த காலத்து இவ் விந்தியாவிற்கு விஜயஞ்செய்து நம்மிந்தியர்மீது காட்டிய அன்புடைமை என்றும் நினைத்தற்குரியதே. அன்றியும் இச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் பிணியுற்றிருந்தகாலத்து வைத்தியர்கள் இராஜ்ய காரியமான வேலையொன்றும் செய்யலாகாதெனத் தடுத்தும் தம் முயிருள்ளவரை தம் பிரஜைகளுக்குத் தாம் உழைக்கக் கடமைபூண்டுள்ளதாய்ச் சொல்லி வைத்தியர்களது சொல்லையுங் கடந்து தம் பிரஜைகளின்பொருட்டு உழைத்து உயிர்துறந்தனரென்றால், தம் பிரஜைகளைத் தம்முயிரினுஞ் சிறந்ததாகக்கொண்ட அவரது பெருந்தகைமை பல்லூழிகாலம் பாராட்டிப் புகழினும் அடங்குவதொன்றுமோ.

கற்பினுக்கரசியாய் விற்பன விவேகியாய்ப் பொற்புறு நலன்பல பொருந்துசிமாட்டியாய் விளங்கிய நம் விக்டோரியாமஹாராணியவர்களது பௌத்திரரும் அருளுறு மனத்தொடிவ் வவனியையாண்ட தெருளுறு மனத்துச் சீமானும் நம் ௭-வது எட்வர்ட் சக்கரவர்த்தியவர்களது புத்திரருமான இப்பொழுது மகுடாபிஷேகம் புனைந்துகொண்ட 5-வது ஜார்ஜ் அவர்களோ தமதுபாட்டியாரதும், தந்தையாரதும் அரசியன் முறைகளை யுடனிருந்தறிந்த அனுபவமுடையவராயிருத்தலோடு இவ் விந்தியர்மீது மிக்கவன்புடையரென்பதைத் தம் மனைவியாரோடு இவ் விந்தியாவிற்கு விஜயஞ்செய்து பலஇடங்களைக் கண்டுகளித்துத் திரும்பித் தன் ஊர் சென்று அங்கு நாம் இந்தியர் மீதுஅன்புகாட்டி அரசாளவேண்டுமென்று கூறிய கூற்றே தக்க சான்றாம். அன்றியும், இங்கிலாந்திற் றாம் முடிசூட்டிக் கொண்டதன்றித் தன் தேக சிரமத்தையும் பொருட்செலவையும் சிறிதுங் கருதாது தம் அரும்பெறல் மனைவியாரான க்வீன் மேரி என்னுஞ் சீமாட்டியுடன் நம் இந்தியாவிற்குவந்து டில்லியில் மகுடாபிஷேகம் புனைந்து நம்மிந்தியரனைவருங் கண்டு களிக்க வோரவகாச மருளியமை இச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் இவ் விந்தியர்மீதுகாட்டும் பேரருளுடைமையை நன்குவிளக்கி நிற்கின்றதன்றோ. இத்தகையசக்கரவர்த்தியை நாம் அடைந்தது நம் நற்றவப்பயனே என்பதி லையமின்று. இச் சக்கரவர்த்தியவர்கட்கும் அவர்கள் மனைவி மக்கட்கும் நீடிய

ஆயுளையும் அறிவாற்றல்களையும் தந்தருள யாம் எல்லாம்வல்ல கடவுளைப் பிரார்த்திப்பது நமது கடமையேயாம். ஆதலால், இச் சக்கரவர்த்தியின் செங்கோல் நீடியகாள்விளங்கவும்,நாமனைவரும் மிகுந்த இராஜவிஸ்வாசத்துடன் நடந்து பலநன்மைகளையுமடைந்து சௌக்கியமுறவும், இறைவனை என்றும் போற்றுவோமாக.

பத்திராதிபர்.

உ

கணபதிதுணை

*சன்மார்க்கம்

மாட்சிமைநிறைந்த அக்கிராசனாதிபதியவர்களுக்கும் இவ்வவைக்கண் விளங்கும் ஆன்றோர்களுக்கும் பணிவுடன் செய்துகொள்ளும் அறிவிப்பு.

அன்புமிக்க ஐயன்மீர் !

பாமகருணாநிதியாகிய சிவபெருமான்திருவருளால் மிக அரிதிற் கிடைக்கப்பெற்ற மக்கள்யாக்கையுடையாரெல்லாரும் தம்பிறப்பானெய்தற்பாலனவாகிய உறுதிப்பயன்களை யெய்துதற்கு இன்றியமையாச் சாதனங்களாகவுள்ளவை பாஷாஞானமும், சமயஞானமுமேயாம். இவ்விரண்டனுட் பாஷாஞானமே சமயஞானத்தைத் தருதற்குரியதாகலின், முதலிற் பாஷாவிருத்தியைக்கருதி அதற்கு வேண்டுவனசெய்தல் அவ்வம்மொழியாளர்க்குரிய முக்கிய கடமையாகும். இவ்வுண்மை யுணர்ந்தே செந்தமிழ் வளங்கெழுமிய இம் மதுரைமாநகரின்கண்ணே முன்னர் முதலிடைகடையென்னு முச்சங்கநிறுவித் தமிழ்வளர்த்த தெய்வப்பாண்டியர்களனைவரும் தம் எண்ணத்தின் பயனை ஒருருக்கொண்டு தோன்றியாங்கு இராம

* இது, மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் பத்தாம் ஆண்டு நிறைவேற்றக் கொண்டாட்ட காலத்தில் குண்டூர் டிஸ்ட்ரிக்கட் முன்சிப் ஸ்ரீமாந் J. M. நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்கள் அக்கிராசனம் வகிப்ப, இதன் ஆக்கியோரால் படிக்கப்பட்டது.

நாதபுரத்தில் தமிழ்மக்கள்செய்த தவப்பயனுக உதித்தவர்களும், கற்றுத்துறைபோய நற்றவக்குரிசிலுமாகிய ஸ்ரீமாந்-பொ. பாண்டித்துரைச்சாமித்தேவரவர்கள் முற்சங்கமுறை வழுவாது இச் சங்கத்தை நிறுவினுர்கள். இச் சங்கம் தன் நோக்கங்கள் பலவற்றையும் இனிது நிறைவேற்றி வருதலைக்காட்சியிற்கண்டு மகிழாத்தமிழ்மக்கள் சிலரேனுமிருப்பரென்பது சிந்திக்கற்பாலதே.

இனி, இச் சங்கத்தின் பத்தாம் ஆண்டு நிறைவேற்றக் கொண்டாட்ட நிமித்தங்கூடிய இம் மகாசபையிற் படித்தற்குரியதாக ஒரு வியாசம் எழுதிவரவேண்டுமென்று இதன் தலைவரவர்கள் ஆணை தந்தனர். அவ்வாணை கடவாது ஈண்டுப்படித்தற்குரிய விடயம் யாதெனச்சிந்திக்கும்பொழுது செந்தமிழ் மொழிவளர்ச்சி கருதிய வியாசமேயுரியதாயினும், அம் மொழியின் முதலாசிரியர் சிவபெருமானேயாதலானும், அப் பெருமானை யுணர்தற்குரியநெறி சைவசமயமேயாதலானும், இவ்வுண்மை தெளிந்தே இஞ்ஞான்றும் இச் சங்கத் தலைவராகிய ஸ்ரீமாந்-தேவரவர்கள் பல, சைவப்பிரசங்கங்களால் இச்சமயவளர்ச்சியோடு மொழிவளர்ச்சியையுங்கருதி மேற்கொண்டமையானும், சைவசமயத்தைப்பற்றிய வியாசமொன்று எழுதிப்படித்தல் பொருத்தமாகுமென்று தோன்றியமையால் "சன்மார்க்கம்" என்னும் இவ் விடயத்தை யென்சிற்றறிவிற் கெட்டியவாறு எழுதத் துணிந்தேன். இங்ஙனம் பெரியாராணைகடவாமை யொன்றே கருதிக் கூறப்படும் இவ்விடயம், வேற்றுலோகக் கலப்பால் வேறுபட்ட பொன் அக்கினியைச்சார்ந்து அக் குறையொழியப்பெற்றுத் தூய்தாதல்போல், என் அறியாமையானேர்ந்த குற்றங்களை உங்கள் அறிவொளியா னொழித்து பகிழ்விக்குமென்னுந் துணிவு பெரிதுடையேன்.

ஆன்றோர்களே!

அறிவின் மிகுத்த பெரியார் வகுத்த இருதிணைப்பகுதியுள் அஃறிணையொழித்து உயர்திணைப்பகுதியின்பாற்பட்ட உயிர்கள் மனவுணர்வுடைமையான் மேலாயவென்பது வெளியாம். அவ் வுயர்திணையுட்பட்டார் மக்கள் தேவர் நரகர் என மூவகையினராவர் என்ப

இயனூலாசிரியர். இம் மூவருள்ளும் தேவர்கள் நல்வினைப்பயனென்றே நுகர்ந்து அந் நுகர்ச்சியிறுதிக்கண் அத் தெய்வசரீரமொழிய மீண்டு வினைக்கேற்ற புவனபோக தநுகரணங்களைக்கொள்வர். நரகர் தீவினைப்பயனென்றே நுகர்ந்து அதனிறுதிக்கண் பிறவினைப்பயன்களைத் துய்த்தற்கு அவ் வினைக்கேற்ற யாக்கை முதலியவற்றைக் கொள்வர். தேவர்கள் நல்வினைப்பயனாகிய இன்பத்தைத் துய்க்குங்கால் அதற்கெதிராகிய துன்பம் இனைத்தென் றுணரப்பெறாதலின், அவ் வின்பத்திலிறுமாந்து அதனையே நித்தியமென்று கருதி அக் கருத்தாற் பலவினைகளையுமீட்டுவர். நரகர் தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தைத் துய்க்குங்கால் அதன்கண் வெறுப்புத்தோன்றி அதற்கெதிராகிய சிற்றின்பத்தில் அவாமிக்குடையராய் அதற்குவேண்டிய செயல்களைச்செய்வர். இவ் விருதிறத்தினரும் "வினைப்போகமே யொரு தேகங்கண்டாய்" என்றபடி நல்வினை தீவினைகள் பொன் விலங்கும் இருப்பு விலங்கும்போலத் தம்மைப்பந்திக்க அவற்றிற்கீடாகப் பலபிறப்புக்களை யெய்துவரென்பதொருதலை. தேவருட் சிலர் வீடடைதற்குரியராயிருப்பினும் பெரும்பான்மைபற்றி இங்ஙனம் கூறப்பட்டது. இந் நிலவுலகத்துள்ள மக்கட்பிறப்பினராகிய நாமோ நல்வினை தீவினைப்பயன்களாகிய இன்பத்துன்பங்களைக் கலந்தனுபவிக்கும்படி இறைவனால் நியோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்.

நாம் துன்பத்தைத் துய்க்கும்பொழுது அதன்கண் வெறுப்புத்தோன்றி அதற்கெதிராகிய சிற்றின்பத்தைவிழைகின்றோம். உடனே அத் துன்பநுகர்ச்சிநீங்க அவ் வின்பந் தலைக்கூடுகின்றது. அதனை மகிழ்ந்தனுபவிக்குங்கால் அதுவும் உடனேநீங்கப் பின்னருந்துன்பந் தொடர்கின்றது. அப்பொழுது, ஆ! சற்றுமுன்னரனுபவித்த இன்பம் எங்கே? அநித்தியமா யொழிந்ததே! அதனையே பொருளென்று நம்பியிருந்தோமே! அதனை நுகரும்பொழுது நம் பெண்டிர் மக்கள் சுற்றத்தார் நண்பர் நம்மிடத்து வைத்த அன்பு அது நீங்கியபொழுது வேறுபட்டிருக்கின்றதே! அவர்கள் அன்புசெய்தற்குரித்தாக நம் மிடத்து முன்னுள்ள செல்வம் யாண்டுச்சென்றது? ஈதென்னைமாயம்! நல்வினைப்பயனுந் தீவினைப்பயனும் அழிதன்மாலையினவாயின் அழியாது நுகர்தற்குரிய இன்பம் யாண்டுள்ளது?

அதனைப்பெறுதற்கு முயறலேயன்றி வேறுமுயற்சி யிதுபொழுது செய்தற்கு அவகாசமில்லையே! என்றின்னோரன்ன ஆராய்ச்சியுண்டாம். அவ் வாராய்ச்சியே வாயிலாக நாம் எய்தவேண்டிய அழிவிலாப் பேரின்பமயமான வீட்டையெய்தலாம். அங்ஙனம் அடைதற்குக்கருவியாகவுள்ளது இம் மக்கட்பிறப்பேயாதலின், மற்றெல்லா யாக்கையினும் பெறுதற்கரியது இம் மக்கள்யாக்கையே யென்பர் பெரியார்.

இனி, இவ்வரிய மக்கட்பிறப்புடையாரெல்லாரும் பரம்பொருளையெய்திப் பேரின்ப நுகர்தற்கு வாயிலாக அவ் விறைவனுற் காட்டப்பட்ட மார்க்கங்கள் வேதாகமங்களிற் பற்பலவுள்ளன. அம் மார்க்கங்களெல்லாம் பன்முகமாக ஒழுகிச்செல்லும் பல சிற்றாறுகளெல்லாம் ஒரு பேரியாற்றிற் கலப்ப, அஃது அவ் வெல்லாவற்றையுங்கொண்டு நேரே சமுத்திரத்தைச் சார்தல்போல முடிவில் ஒரு மார்க்கத்தைத் தலைப்பட அம் மார்க்கமே தன்னைச் சார்ந்தாரைப் பரம்பொருளிடத்துச் செலுத்துதற்குரியதாகும். அதுவேதன் பானெறிற் போந்தாரைப் பிறவழிகளிற் புகுத்தித் துன்புறுத்தாது செல்லுந்தோறும் செல்லுந்தோறும் அளவிலா இன்பமுறுத்தி முடிவில் ஒருநிலையாக வீட்டின்பத்திற்றலைப்படுத்துவதாகும். அம் மார்க்கமே சன்மார்க்கமென்று கூறற்குரியதாகும். சன்மார்க்கமென்னும் வடசொல்லை உண்மைநெறியெனத் தமிழிற் பெயர்க்கலாம். அவ் வுண்மைநெறியிற் சென்றாரே அழிவின்றி யென்ஞான்றும் ஒரே படித்தாயும் பெறுதற்குரிய அதிகாரமுடையார்க்கேயன்றி யேனையோரா னெய்தற்படாததாயும், சார்ந்தாரைப் பிறபொருளிடத்துச் சிறிதும் பற்றின்றியிருப்பச் செய்வதாயும், பேரின்பமயமாயுமுள்ள உண்மை நிலையையடைதற்குரியராவர். இனி, உண்மை நிலையை அடைதற்குரிய நெறியே உண்மை நெறியென்று தெளிந்தமையான் முதலிலுண்மைநிலை யின்னதென்று ஆராய்ந்து பின்னர் நெறியிற்படர்வேன்.

இவ் வுலகத்துத் தோன்றிய ஒருவன் சிறிது திருவருள் விளக்கம் பெற்றவுடன் சில ஆராய்ச்சியிற் றலைப்படுவன். அங்ஙனம் ஆராயப்புகும்பொழுது முதலில் நான் யார்? எனக்கு இவ்வுடல்

வந்தவாறென்னை? என்னோடொத்த பிறப்புடையார் பலரும் பல வித தோற்றமுடையராதற்கேதுவென்னை? நான் இன்பநுகரும் பொழுது மற்றொருவன் றுன்பநுகர்கின்றனனே! ஒருவனீண்ட நாளிருக்கின்றான். மற்றொருவன் மிக்க இளமையில் இறக்கின்ற னனே! ஒருவன் மிக்க செல்வனாயிருக்கின்றான்; மற்றொருவன் மிக்க வறியனாயிருக்கின்றனனே! என்றின்னோரன்ன விசாரங்க ளும். இவ் விசாரத்தை யிடைவிடாது ஒருவன்மேற்கொண்டு கற் றுணர்ந்த பெரியோரையடுத்து அவர்முகமாக உண்மைநூல்களைக் கேட்டுத் தெளியப் புகுவனாயின், இவ் வேறுபாட்டிற்கெல்லாங் கார ணம் இருவினையாமென்பதூஉம், அவ்வினைக ளிப்பிறப்பிற் செய்யப் பட்டனவோவென்று ஆராயும்பொழுது இவ்வளவு நுகர்ச்சிக்கேற்ற வினைகளை யொருங்கே செய்யவில்லையென்பது அநுபவத்திற்றெரியு மாதலின், இவ்வளவுஞ்செய்தற்கு முன்னொரு பிறப்பு இன்றியமை யாது இருத்தல்வேண்டுமென்பதூஉம், இங்ஙனமுற்பிறப்பிற் செய்த வினைகளே பிற்பிறப்பிற்குக் காரணமாயின், இப்பிறப்பிற் செய்யப் பட்ட வினைகள் காரணமாக இன்னும் பல பிறவிகள் நேருமென்ப தூஉம், இங்ஙன முணர்ந்துவைத்தும் பின்னரும் அவ் வினையிட்டத்தி னுள்ளஞ்சேறல் எதனாலென்பதூஉம் பிறவுமாகிய வுணர்ச்சிகளுண் டாம். அவ் வுணர்ச்சி முதிர்வின்கண் இவற்றிற்கெல்லாங்காரணமா கிய வித்தாகவுள்ளதும், ஆன்மாக்களை யநாதியேபற்றி நிற்பதும் ஆகிய மூலமலமெனப்படும் ஆணவம் ஒன்றுண்டென்னுந்தெளிவுண் டாம். ஆகவே, அவ் வாணவமாகிய வித்தினிடத்துள்ள ஆற்றல்குன் றும்படி வறுத்தாலொழிய இப் பிறவிமுளை கெடாதென்பதூஉம், அம்மலம் செம்பிற் களிம்புபோல்வதொன்றென்பதூஉம் போதரும். செம்பு தன்னைச்சார்ந்த களிம்பைத் தானே போக்குதற்குரிய ஆற்ற லுடையதன்று. களிம்பும் அதனைத் தானேவிட்டு நீங்கும் இயற்கை யுடையதன்று. அக் களிம்பை நீக்குதற்குரிய மருந்தொன்றும், அம் மருந்தையறிந்து சேர்த்துப் பொன்னாக்கு முறைதெரிந்த அறிஞன் ஒருவனும் வேண்டும். அதுபோல, அநாதியேபற்றிய ஆணவமல வாற்றல் உயிரைவிட்டுத்தானே நீங்குதலுமின்று. உயிரும் அதனை யொழித்தற்குரிய ஆற்றலுடையதன்று. அவ் வுயிர்க்கு மாயாமலத் தினின்றும் அஃதிட்டியவினைக்கேற்ற வுடலைக்கொடுத்துக் கன்மப்

பயனை நுகர்வித்து ஒழிந்தபின்னர்த் தந்திருவடி நீழலிற் சேர்த்து வீட்டின்பத்தைத் தருதற்குரிய இறைவன் ஒருவன் வேண்டும். ஆனால், முன்னுள்ள ஆணவமல வழுக்கைப்போக்கற்குப் பின்னும் இருமலங்களைக் கருவியாகக் கோடல் பொருந்துமோவெனின்; வெள்ளிய ஆடையிலுள்ள அழுக்கைப்போக்குதற்கு உவருஞ்சாணியுமாகிய வேறிரண்டு பொருள்களைச்சேர்த்து எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே கழுவுதல் வண்ணானிடத்துக் காட்சியிற்றெரிந்திருக்கின்றேமாகலின் பொருந்துமென்க.

இனி, அம் மலசக்தி இறைவன் சிற்சக்தியாலொழியப்பெற்று இறைவனுடன் இரண்டறக்கலந்து சலிப்பின்றி யனுபவிக்கும்பேரின்பநிலையே உண்மைநிலையெனப்படும். இந் நிலையிலுள்ள சிவசீவர்களின் சம்பந்த விசேடத்தையே அத்துவிதமென்ப. இங்ஙனமின்றி அத்துவிதம் என்னும் சொற்கு ஏகமென்று பொருள்கொள்வாரும் உளரேயெனின், அஃது ஏகமென்னாது இரண்டற்றது என்னும் பொருள்பட அத்துவிதம் என்று உய்த்துணரவைத்தமையாற்பொருந்தாதென்க. ஒருவண்டு தேனிறைந்த மலரில் வீழ்ந்து அம் மதுவைத் தேக்கறவுண்டு களித்து அதன்கட்டோய்ந்திருக்கும் பொழுது தான்வேறு மதுவேறு என்னும் பேதவுணர்வின்றிக் கிடத்தல்போல, ஆன்மா இறைவனிடத்துப்பேரின்ப நுகர்ச்சியிற்றலைப்பட்டுத் தான்ஒருபொருளென்னும் பேதவுணர்வின்றியொன்றுபட்டிருக்கும் அந்நிலையே அத்துவித நிலையாகும். இதனைப் பெத்த நிலையிலுள்ள நம் அனுபவத்தானுமுணரலாம். எங்ஙனமெனின், இந் நிலையில் நம்மைப்பந்தித்திருக்கும் ஆணவமலத்தைப் பிரித்துணரவுங் கூடவில்லை: அங்ஙனங்கூடாமைபற்றி அம் மலம் ஆன்மாவாகிய நாமாவேமெனின், ஒவ்வோரமயம் நிகழுந்திருவருள் விளக்கத்தால் அதனாற்றல் சிறிதுகுன்றியபொழுது நமக்கு இறைவனைப்பற்றிய ஞானவிசாரந்தலைப்படக் காண்கின்றேமாகலின், நாம் அம் மலமாதலுமின்று. இதனால், ஆன்மா வேறு தனிப்பொருளென்பதூஉம், அம் மலம் ஒரு தனிப்பொருளென்பதும் தெளிந்தும் இங்ஙனமறியக் கூடாமலிரண்டும் ஒன்றுபட்டிருக்கும் இந் நிலையும் ஓரத்துவித நிலையாகும். இதனை "ஆணவத்தோடத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத்,

தானுவினோடத்துவிதஞ்சாருநாளெந்நாளோ" எனவரும் ஸ்ரீ-தாயுமான சுவாமிகள் உபதேசத்தாலுமுணர்க. இங்ஙனமாகிய ஆணவவாற்றலைக்கெடுத்து இறைவனுட னியைந்துநிற்றலையே உண்மைநிலையென்று கூறலாம். இவ் வுண்மைநிலை யெய்திய ஆன்மா மீண்டு பிறத்தற்குக்காரணமாகிய மலத்தொடர்பின்மையால் அவ் விறைப்பொருளோடு இரண்டறக்கலந்து பேரானந்தப் பெருவாழ்விலே நிலைபெற்றிருக்கும்.

இத்துணையுங் கூறியவாற்றால், உண்மைநிலை யின்னதென்பது ஒருவாறு தெளியப்பட்டதாகலின்; இனி, அந் நிலையை யடைதற்குரிய உண்மை நெறியாகிய சன்மார்க்கம் இன்னதென்பதை யாராய்வேன். உண்மைநிலை கூறுங்காற் றெளியப்பட்ட நித்தியப்பொருள்கள் மூன்றாகும். அவை, பதி பசு பாசங்களாம். பாசத்தை முற்கூறியபடி மூன்றாகவும், வேறொருவகையா னுன்காகவுங்கொள்வர். இதனை "ஏகனநேகனிருள் கருமமாயையிரண்டு" என்பதனானுமறிக. இனி, ஈண்டுக்கூறப்பட்ட பதிப்பொருள் யாது? அதனுண்மையெப்பிரமாணத்தாற்றெளியலாம்? என்னும் ஆராய்ச்சியிற்றொடங்கினால், முடிவில் அப் பொருள்சிவமும் அதனை முதலிலறிதற்குரிய பிரமாணம் அநுமானமுமாமென்பது வெளியாம். அளவைகள் பலவற்றுள் காட்சி உவமான முதலிய அளவைகளாற் சிவபிரானையறிதல்கூடாது. என்னை, அவர் அவாங்மனகோசரராகியும், அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதாநந்தப்பிழம்பாயும், பதிஞானத்தானன்றிப் பாசபசு ஞானங்களா னறியப்படாதவராகியுமுள்ளாராதலின். இனி, உரையளவையாகிய வேதாகமங்கள் அப்பதியினாலருளப்பட்டனவாகலின் பிரமாணங்களாமேயெனின்; பதியுண்மைதெளிந்தன்றே பதிவாக்குப் பிரமாணமாகும். அங்ஙனந்தெளிதற்குமுன்னர் எங்ஙனம் பிரமாணமாமென்று வினவினர்க்கு விடைகூறுதலிடர்ப்படுமாதலின், முதலிற் கருதலளவையானேயிறைவனை யறிதல்வேண்டும். எங்ஙனமெனின்: அவயவப்பகுப்புடையனவாய்க் காரியரூபமாகவுள்ள நானாவிதமான இவ் வுலக அமைப்புக்களை நோக்கினால் இவை யொருவனாலாக்கப்பட்டனவென்பது வெளியாகும்.

குட முதலிய காரியப்பொருள்கள் ஒரு கர்த்தாவாற் செய்யப்பட்டனவென்பது காட்சியளவையிற் றெரிந்திருக்கின்றேமாகலின், குடத்தின்றோற்றத்திற்குக் குலாலன் நிமித்த காரணமும், மண் முதற்காரணமும், தண்டசக்கரங்கள் துணைக்காரணமுமாதல்போல, இவ் வுலகத்தோற்றத்துக்குச் சிவபெருமான் நிமித்தகாரணமும், மாயை முதற்காரணமும், சிவசக்தி துணைக்காரணமுமாகும். இங்ஙனம் அநுமான அளவையா னிச்சயிக்கப்பட்ட கடவுள் பின்னர் நூலளவையா னன்கு தெளியப்படுவர். நூல்களுண் முதனூல்களாகவுள்ளவை வேதசிவாகமங்களேயாம். இவற்றையருளியவர் பரமசிவனேயாவர். இதனை "சர்வ வித்தைகளுக்கும் ஈசானர் (கருத்தா)" எனவும், "(வேதம்) பரம்பொருளினற் சுவாசிக்கப்பட்டது" எனவும் வரும் சுருதிகளானும், "ஈஶாநஸ்ஸர்வவித்³யாநாமீஶ்வரஸ்ஸர்வபூ⁴தாநாம் । ஶ்ருதிகர்த்தா ஸ்வயம் ஸாக்ஷாத் ப⁴கவாநிதி ஶ்ருதி꞉ ॥" என்னும் வாயு சங்கிதையானும் உணர்க. இவ் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் முடிவில் ஒரு பொருளனவேயாம். ஒரு பொருளனவாக இருவித நூல்களேன் செய்தல்வேண்டும்? ஒன்றே போதாதோவெனின்: முன்னது உலகத்தின் மக்களறிவிற்கேற்றவாறு பலதேவர்களையும் பரம்பொருளென் உபசாரமாகக்கூறித் தூலாருந்ததி நியாயமாகக் காட்டி அவரை நல்வழிப்படுத்தப் பொதுவாகவும், பின்னது மலபரிபாக மெய்திய பக்குவான்மாக்கள்பொருட்டுச் சிறப்பாகவும் அருளப்பட்டனவாம். வேதம் பொருள்பலபடத் தோன்றுஞ் சூத்திரம் போலவும், சிவாகமம் அதனை யங்ஙனமாகவொட்டாது தெளித்துரைக்கும் பாடியம் போலவுஞ்சிவபெருமானலருளப்பட்டனவென்பர் பெரியார். அவ் விரண்டனுட் சிவாகமம் வெளிப்படையாகச்சிவனே பரம்பொருளென்று கூறுதலின் அதனைவிட்டுப் பொதுவகையாகக் கூறும் வேதத்தின் அந்தரங்கத்தைச் சிறிதாராய்வேன்.

வேதத்திற் சிவபிரான் பிரமம், பசுபதி முதலிய சப்தங்களானும் சிவசப்தத்தானுங் கூறப்படுவர். கேநோபநிடதத்தில் இயக்கவுருவந்தாங்கி வந்த பரமசிவனை யறியாது மயங்கிய இந்திரனை நோக்கி அப்பெருமானுடைய சக்தியும், இமவான் புத்திரியுமாகிய உமையம்மையார் இவ் வியக்கன்பிரமம், என்று கூறினமை தெளியப்படுதலானும்

பிறவற்றானும் பிரமசப்தம் சிவபிரானையுணர்த்தலறிக. பிரமசப்தம் சிவனை யுணர்த்தல் ஆண்டுவெளிப்படையாகவின்மையால் வேறு தெய்வத்தைக்குறிக்குங்கொலோவென்றையுறுவார்; அஃதுண்மையாற் கூறப்பட்டமையானும், இச் சரித்திரத்தைப் புராணவாயிலாக விளக்கிய வியாசமுனிவர் இயக்கவுருவந்தாங்கிவந்தவர் சிவபெருமானே யாவர் என்று கண்டோக்தியாற் கூறுதலானும் மலைவின்றித் தெளிவாராக. இனி, வேறு தேவர்களைப்பற்றியும் வேதத்தில் பிரமசப்தம் கேட்கப்படுகின்றதாலோவெனின்: தேவர்களேயன்றி அன்ன முதலிய சடப்பொருள்களும் பிரமமென்று கூறப்படுகின்றனவாதலானும், அவையெல்லாம் உலகவின்பத்தில் விருப்புற்ற ஆன்மாவை அது விரும்பியதொன்றைப் பெரிதாகக்கூறி யவ்வளவிலிழுத்துப் பின் அதனையுவர்ப்பித்து மேன்மேற்கொண்டு செலுத்தற்குப் பரம கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் செய்த உபாயமாதலானும் உபசாரமேயாமென்க.

அவை யுபசாரமென்பதும் சிவனைப்பற்றிக்கூறியது உண்மையென்பதும் எதனாற் பெறுதுமெனின்: எஜுர்வேதத்துள்ள சமக மந்திரங்கள் திருமால் பிரமன் முதலிய தேவர்களை அன்னத்தோடு சேர்த்து ஈயப்படும் பொருளாகக் கூறினமையானும், சிவபெருமான் ஈயுந்தாதாவாகவினவரையங்ஙனங்கூறுமையானும், வேதத்திரயங்களின் மத்தியில் பஞ்சாக்கரமும், அதன் மத்தியிற் சிவசப்தமும் வேதங்களின் இருதயத்தானத்தில் விளங்குதலானும், பிறவற்றானும் பிரமவிலக்கணமுற்றுஞ் சிவபிரானுக்கே யுரியனவாதல் தெளியலாம்.

(இன்னும் வரும்)

மு. கதிரேசச்செட்டி.

உ

சிவமயம்

இராமாவதாரச்செய்யுட்பாடாந்தரமும்

அரும்பத விளக்கமும்

யுத்தகாண்டம்

கடல்காண்படலம்

காப்பு

க. ஒன்றே யென்னி னொன்றேயாம் பலவென் றுரைக்கிற் பலவேயா
மன்றே யென்னி னன்றேயா மாமென் றுரைக்கி னாமேயா
மின்றே யென்னி னின்றேயா மிலதென் றுரைக்கி னிலதேயா
நன்றே நம்பி குடிவாழ்க்கை நமக்கிங் கென்னோ பிழைப்பம்மா.

என்னுமிச் செய்யுளில், "இன்றே யென்னி னின்றேயா மிலதென் றுரைக்கி னிலதேயாம்" என்பது, "இன்றே யென்னி னின்றேயா முளதென் றுரைக்கி னுளதேயாம்" எனக்காணப்படுகின்றது. 'இன்று' என்பதன் பொருளிலேயே 'இலது' என்பதும் வருதலின் முன்னையது பொருந்தாமையிற் பின்னையதே பொருத்தமுடைத்து. 'ஒன்று' என்பதற்குப் 'பல' என்பது முரண்டொடையா யமைந்ததுபோலவே 'இன்று' என்பதற்கும் 'உளது' என்பது முரண்டொடையாய் அமைந்து வந்தது எனக்கொள்க. அன்று ஒன்றும் பலவுமல்லாதது என முன்னையவற்றை மறுத்து வந்தது. ஆம் அன்றுஎன்பதனுடன்பாடு. இன்று உளது என்பன இன்மை உண்மைப்பொருளில் வந்தன. பிழைப்பு - உய்வு. நிலையில்லாத குடிவாழ்க்கையையுடையானை நம்பிக் குடிவாழும் நமக்கும் அந்நிலையின்மையே யன்றி உய்வு எப்படி யுண்டாகும் என்பதாம். இப்படிப்பட்டவர் என்று அறியப்படாதாரை அறிந்து வணங்கி நாம் ஈடேறுவதெப்படி என்பது கருத்து. இங்ஙனமே "மைப்படிந்த கண்ணாளுந்தானும்........இப்படியனிந்நிறத்தனிவ்வண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே" எனப்பிறரும் கூறுதல் காண்க.

(௨) ஊழிதிரியுங்காலத்துமுலையாமிலையவுயர்கிரியும்
வாழிவற்றுமறிகடலுமண்ணும்வடபால்வான்றோயப்
பாழித்தெற்குள்ளனகிரியுநிலனுந்தாழப்பரந்தெழுந்த
எழுபத்தின்பெருவெள்ளமகரவெள்ளத்திறுத்ததால்.

கிரி - மேருமலை. தோயத்தாழும்படி பரந்தெழுந்த வெள்ளம் என்க. சைனியங்கள் தென்றிசையை நோக்கி வருதலால் தென்றிசையின்கணுள்ளன தாழ வடதிசையின்கணுள்ளன உயர்ந்தன என்பது கருத்து. எழுபத்தின் பெருவெள்ளம் - பெரிய எழுபது வெள்ளங் குரங்குச்சேனை. மகரவெள்ளம் - கடல்.

(௩) பொங்கிப்பரந்தபெருஞ்சேனைபுறத்துமகத்தும்புடைசுற்றச்
சங்கிற்பொலிந்தகையாளைப்பிரிந்தபின்புதமக்கினமாங்
கொங்கிற்பொலிந்ததாமரையின்குழுவுந்துயில்வுற்றிதழ்குவிக்குங்
கங்குற்பொழுதுந்துயிலாதகண்ணன்கடலைக்கண்ணுற்றான்.

சங்கு - வளை. தம் என்றது கண்களை. இனமென்றது தாமரைக் கண்ணுதல் பற்றி. துயில்வுற்று - ஒடுங்கி. நெடுங்காலம் சுமந்து பழகிய தாமரை துயிலவும், சிறிதுகாலம் கண்டுபழகிய தாம் துயிலாத கண்கள் எனக் கண்ணின் பிரிவாற்றாமைச் சிறப்புக்கூறியவாறு. துயிலற்குரிய இராக்காலத்தும் என நிற்றலால் உம்மை சிறப்பு. சூழ்ந்து நிற்பக் கண்ணன்கடலைக் கண்ணுற்றான் என்க. புறத்தும் அகத்தும்புடை சுற்ற என்பதற்குப் புறத்தானும் அகத்தானும் புடையே சுற்ற என ஆனுருபுவிரித்துப் பொருள்கொள்க. புறத்தாற்சூழ்தல் - உடம்பாற் சூழ்தல். அகத்தாற் சூழ்தல் - அன்பு பூண்டு நிற்றல். உள்ளும் புறம்புமொத்தபடி சூழ என்றபடி.

(௪) சேயகாலம்பிரிந்தகலத்திரிந்தான்மீண்டுஞ்சேக்கையின்பால்
மாயன்வந்தானினிவளர்வானென்றுகருதிவருந்தென்றல்
தூயமலர்போனுரைத்தொகையுமுத்துஞ்சிந்திப்புடைசுருட்டிப்
பாயலுதறிப்படுப்பதேபொத்ததிரையின்பாப்பம்மா.

சேயகாலம் - நெடுங்காலம். அகல - தூர. சேக்கை - சயனம். வளர்தல் - கண்வளர்தல் = துயிறல். திரையின் பரப்பு, தென்றலாகிய ஏவலாளன் சிந்திச்சுருட்டி உதறிப்படுப்பது போன்றது என்க;

இது தற்குறிப்பு. முன்நுயின்ற பாயலாதலின் அதன்கணிட்ட மலரும் உதிர்ந்த முத்துக்களும் கிடந்தன என்க. மாலையின் மலருமாம்.

(௬) வழிக்குங்கண்ணீ ரழுவத்துவஞ்சியழுங்கவந்தடுத்த
பழிக்குங்காமன்பூங்கணைக்கும்பற்ருநின்ருன்பொற்ருேளைச்
சுழிக்குங்கொல்லனெல்லுலையிற்றுள்ளும்பொறியிற்சுடுமென்னே
கொழிக்குங்கடலினெடுந்திரைவாய்த்தென்றறூற்றுங்குறுந்திவலை.

வழிக்கும் கண்ணீர் அழுவம் - கையால் வழித்து வீசுகின்ற கண்ணீர்ப்பரப்பு. பற்று - பற்றுக்கோடு. பற்ரு நின்ருன் என்பதற்குப் போதாமல் நின்றவன் என்பாருமுளர். திவலைசுடும் என்க. சுழிக்கும் - சுழித்தெழும்; இதனைப் பொறியோடுமுடிக்க. அக்கினி சுழித்தெழும் உலை எனினுமாம். விகாரமுடையனுதலிற் சுடும் என்க. இயல்பிலே குளிருந்திவலை இவன்ருளைச் சுடும் இஃது என்ன நூதனம் என்பதாம். திரைவாய்த்தென்றல் தூற்றுங் குறுந்திவலை - திரையினிடத்துள்ள தென்றலாற் ருற்றப்படும் சிறிய துளி

(௭) னென்னற்கண்டதிருமேனியின்றுபிறிதாய்கிலைதளர்வான்
றன்னைக்கண்டுமிரங்காதுதனியேகதறுந்தடங்கடல்வாய்ப்
பின்னற்றிரைமேற்றவழ்கின்றபிள்ளைத்தென்றல்கள்ளுயிர்க்கும்
புன்னைக்குறும்பூநறுஞ்சுண்ணம்பூசாதொருகாற்போகாதே.

னென்னல் - முன்னைநாள். தன் மருகனைக்கண்டும் தான்கதறில் அவனுக்கு அதிக மனவருத்தத்தைக்கொடுக்கும் என்று இரங்காமல் துக்கமிகுதியால் தனியே கிடந்துகதறும் கடல் என்க. கடலொலியும் பிரிவுடையார்க்கு அதிகவருத்தத்தைக் கொடுக்குமாதலின் அதனை ஆசிரியர் இவ்வாறு நூதனமாகப் புணர்த்தார் என்க. மாமியர் மருகரைக் கட்டித்தழுவி அழாது தனியேயிருந்து அழுவதே உலக வழக்காதலின் 'தனியே' என்றும், தன் அருமைப் புதல்வியைப் பிரியக்கொடுத்த துக்கத்தைப் பொறுக்கமுடியாது பெருஞ் சத்தமிட்டுப்புலம்பியது என்பது தோன்ற 'கதறும்' என்றுங் கூறினர். பின்னற்றிரை - ஒன்ருேடொன்று சேர்ந்து வருகின்ற திரை; ஸ்ரீராமன் தலைவியைப்பிரிந்து வருந்துகின்ருனே அவன்மீது நாம் இச் சுண்ணத்தைப்பூசின் அவனுக்கு அதிகவருத்தமுண்டாகுமே

என்பதைச் சிறுபிள்ளையாதலிற் றெரிந்திலதென்பார் பிள்ளைத்தென் றல் என்றார். பூசுதல் வினைகொடுத்தார், மைத்துனன் என்னு முரிமை தோன்றுதற் கென்க. சிறுபிள்ளை மைத்துனன் சிறிது மச்சமின்றித்திண்டிப் பூசுவா னென்க.

(எ) சிலைமேற்கொண்ட திருநெடுந்தோட்குவமைமலையுஞ்சிறிதேய்ப்ப
நிலைமேற்கொண்டுமெலிகின்றநெடியோன்றன்முன்படியேழுந்
தலைமேற்கொண்டகற்பினுண்மணிவாயென்னத்தனித்தோன்றிக்[ளம்.
கொலைமேற்கொண்டாருயிர்குடிக்குங்கூற்றங்கொல்லோகொடிப்பவ

மேற்கொள்ளல் - சுமத்தல். துக்கமின்றிப் பூரித்திருக்குங் காலத்துத் தோற்று, இப்பொழுது மெலிந்திருத்தலால் சிறிது ஒத்தது என்க. இராவணனாற் கவரப்பட்டுந் தன் கற்பிற் சிறிதுந் தவறடைந்திலளாதலின் உலக மவளைக்கற்பிற் சிறந்தாரெவரினும் மேலாகக்கொண்டுள்ள தென்பார் உலகேழுந் தலைமேற்கொண்ட கற்பினுள் என்றார். ஏழுலகத்து மவளே சிறந்தவளென்றபடி. கொடிப்பவளம்தோன்றிக்குடிக்கும் ஆதலால் இஃது ஒரு கூற்றமோ என்க. உவமான உவமேய வேற்றுமையின்றி யதுவாயே காணப்பட்டதென்பார் மணிவாயென்னத் தனித்தோன்றி யென்றும், சீதைவாய் போலக் காணப்பட்டு ஸ்ரீராமனுயிரை இறந்துபடச் செய்தலின் குடிக்கும் என்றும், உயிர்குடித்தலிற் கூற்றமோ வென்றுங் கூறினர் என்க. கொலைமேற்கொண்டு ஆருயிர் குடிக்கும் எனக்கண்ணழிக்க. குடிக்கும், செய்யுமென்னு முற்று.

(அ) தூரமில்லைமயிலிருந்தசூழலென்றுமனஞ்செல்ல
வீரவில்லிநெடுமானம்வெல்லநாளுமெலிவானுச்
சீரமில்லாநிருதரோடென்னவுறவுண்டுனக்கேழை
மூரன்முறுவற்குறிகாட்டிமுத்தேயுலகைமுடிப்பாயோ.

மெலிவானுக்கு ஏழைமுறுவற்குறிகாட்டி உலகை முடிப்பாயோ? முத்தே உனக்கு நிருதரோடு என்ன உறவு உண்டு என்க. முறுவற்குறிகாட்டின் அவனிறந்து படும்; படவே உலகுமிறந்து படுமென்பார் உலகை முடிப்பாயோ என்றும், சீதாபிராட்டியிருந்த இடமோ சமீபமாயிருக்கின்றது; நாமங்கேபோ யவளைக்காண்பேமென்று மனம் செல்லுமாறு எழவும், களவான் இராக்கதனைக் கொன்

றேயன்றி அவளையாங் காணுதல் எமது வில்வீரத்திற் கிழுக்காய் முடியுமென்கின்ற அபிமானம் அதனைத் தடுத்துவிட்டதென்பார் மனஞ் செல்ல........மானம் வெல்ல என்றுங் கூறினார். நிருதரோடு உறவு இருந்தபடியாற்றான் ஸ்ரீராமனை முடிக்கும் வழியால் உலகை முடிக்க எண்ணுகின்றாய் என்பதாம்.

(௯) இந்துவன்னநுதற்பேதையிருந்தாளிங்காவிடர்கொடியேன்
றந்தபாவைதவப்பாவைதனிமைதகவோவெனத்தளர்ந்து
சிந்துகின்றநறுந்தரளக்கண்ணீர்ததும்பித்திரைத்தெழுந்து
வந்துவர்வன்மலர்த்தாளின்வீழ்வதேய்க்குமறிகடலே.

இந்து - எண்ணாட்டிங்கள். "பிரித்தன்னபிள்ளைத்திங்கடனை யொருபெரியதிங்க, டரித்தன்னநுதலியோடும்" என்று பிறரும் இவ்வாறு கூறுதல் காண்க. இடரில் இருந்தாள் என்க. பாவியேன் றந்த கண்மணிப் பாவையும் தவம்போலும் பாவையுமாகிய அவள் தனிமை என்க. தளர்ந்து கண்ணீர்ததும்பித் தேம்பி எழுந்து விழுந்து அழுதலையொக்கும் என அழுவாரியல்பைக் கடலின்மேலேற்றுதலின் இது தற்குறிப்பு. தளர்தல் - அசைவையும், தளர்தலையும்; திரைத்தல் - திரைகொள்ளுதலையும், தேம்புதலையும் உணர்த்திகின்றன. தரளமாகிய கண்ணீர்.

(௧௦) பள்ளியரவிற்பெருலகம்பசுங்கல்லாகப்பனிக்கற்றை
துள்ளுநுரைமென்புனறெளிப்பத்தூநீர்க்குழவிமுறைசுற்றி
வெள்ளிவண்ணநுரைக்கலவைவெதும்புமண்ணறிருமேனிக்
கள்ளியப்பத்திரைக்கரத்தாலலைப்பதேய்க்குமணியாழி.

பள்ளி அரவு - சேடன். சேடன்றலையி லுள்ளபேருலகம். விகார வருத்தத்தால் வெதும்புகின்றமேனி. நுரையாகிய கலவைச்சாந்து; இஃது உருவகத்தோடுகூடியதற்குறிப்பு.

(௧௧) கொங்கைக்குயிலைத்துயர்நீக்கியிமையோர்க்குற்றகுறைமுற்ற
வெங்கைச்சிலையன்றூணியினன்விடாதுமுனிவின்மேற்செல்லுங்
கங்கைத்திருநாடுடையானைக்கண்டுநெஞ்சங்களிகூர
வங்கைத்திரள்களெடுத்தோடியார்த்ததொத்ததணியாழி.

துயர்நீக்கி - துயரினின்று நீக்கி. சிலையனுயுந் தூணியனுயும் மேற்செல்லும் கங்கைத் திருநாடுடையானை என்க. விடாது - சோராது. கடல் திரைகளைவீசி ஆரவாரித்தல் ஸ்ரீ ராமனைக்கண்டு மனம் களிப்புமிகக் (எதிர்கொண்டு) கைகளை நீட்டி ஓடிச்சென்று (வாவென்றழைத்து) ஆரவாரித்தலை ஒத்தது என்க. மேற்சேறல் - போர்க்குப் பகைவர்மேற் சேறல்.

(௧௨) இன்னதாயகருங்கடலையெய்தியிதனுக்கெழுமடங்கு
தன்னதாயநெடுமானந்துயரங்காதலிவைசழைப்ப
வென்னதாகுமேல்வினைவென்றிருந்தானிராமனிசலிலக்கைப்
பின்னதாய்காரியமுநிகழ்ந்தபொருளும்பேசுவாம்.

இன்னதாய - இவ்வியல்பினதாய. இதனுக்கு என்பதிற் குவ்வுருபு இன் உருபின் பொருட்கண் வந்தது. மானம் தன்மனைவியை இராவணன் கவரவிடுத்த மானம். துயரம் - அவளைப்பிரிந்த துயரம். காதல் - அவளிடத்துக்கொண்டகாதல். மேல்வினைவு என்னதாகுமென்றிருந்தான் - அனுமன் தூதுபோய் வந்ததின்மேல் நடந்த சம்பவம் யாதாகுமோ என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். இனிச்செய்யக் கிடந்தகாரியம் யாதாகும் என்று எண்ணியிருந்தான் என்றல் இத்துணைச்சிறப்பின்று. பின்னதாய காரியம்: நகர்புதுக்கல், மந்திரம்முதலியன. அதன்மேல் நிகழ்ந்த காரியம் விபீடணனடைக்கலம் புகுதல், வருணனை வழிவேண்டல், சேதுபந்தனம், போர் முதலியன.

சி. கணேசையர்.

NOTES ON ASTROLOGY

சோதிடநூற் குறிப்புகள்

(௩௫௬-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

இந்தக்காலத்திற் சாதாரணமாகச் சோதிடம் பார்ப்பதற்கு உபயோகப்படுத்துகிற கிரகங்களாவன:—1. சூரியன், 2. சந்திரன், 3. அங்காரகன், 4. புதன், 5. குரு, 6. சுக்கிரன், 7. சனி, 8. ராகு,

9. கேது என்பவைகளாம். கடைசியாகக் குறிக்கப்பெற்ற ராகு, கேது என்னுமிரண்டு கிரகங்களும் ஸ்வதந்திரமாக வர்த்திப்பனவல்லவென்றுஞ், சாயாக்கிரகங்களென்றுஞ் சொல்லப்படும். மழைவீழ்ச்சி, அகவிலையின் நிலைமை, வேளாண்மைப்பயன் முதலிய சிற்சில சங்கதிகளைப்பற்றி முன்னராகத் தெரிவதற்குச் சில உபக்கிரகங்களையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அவையாவன,—1. இந்திரசாபம் (வில், சிலை), 2. தூமகேது (தூமன்), 3. பரிவேஷம் (பரிவேடம், வட்டம்=சந்திரனைச்சுற்றிக் காணப்படும் வட்டம்), 4. குளிகன், 5. இயமகண்டகன்.

இந்துக்கள் மூடபக்தி மிகுந்தவர்களாதலின் வெறும் பிரகிருதி கோளங்களை உயிர்ப்பிராணிகளெனக் கருதி அவைகளுக்குக் கிரகங்களெனப் பெயரிட்டு மானிடருக்குரிய நேசம், நட்பு, பகை முதலிய (ராகத்துவேஷாதி) குணங்களைச் சொல்லுகிறார்களென்று மேற்றிசையார் சிலர் குறைகூறுவதுண்டு. ஆனால், அவர்கள் இந்துக்களின் மனோபாவத்தை நன்றாக உணர்ந்தவர்களல்லர். சூரியன், சந்திரனாதியாகவுள்ளகிரகங்களின் மண்டலங்கள் (நமக்குக் காணப்படும் வட்டவீச்சுகள்) பிரகிருதியினால் ஆகியவைகளென்பதில் ஐயமில்லை; அந்த மண்டலங்கள் ஆறுகளும் மலைகளும் நிறைந்து வாஸயோக்கியமாகவே இருக்கின்றன. இந்துக்கள் இந்தச் சங்கதியை யொப்புக்கொள்கிறார்களேயன்றி மறுப்பதில்லை. இராமாயணத்தில் இராவணனுடைய யாத்திரைகளின் வர்ணனைகளைப் பார்த்தாலும் இந்தக்கிரகமண்டலங்களின் விவரங்கள் பூர்த்தியாக அகப்படும்.

ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் அதனையாளும் அதிபதியின் பெயரையே வைப்பது வழக்கமாதலின், மேற்சொல்லிய கிரகமண்டலங்களுக்கு அவற்றிற்கு அதிபதியாக இருந்து ஆட்சி செலுத்துகிறவர்களின் பெயர்களே வைக்கப்பட்டன. அந்த அதிபதிகள் மானிடரான நம்மைப்போலவே உருவம் புலன்கள் உணர்ச்சி ஆகிய இவைபொருந்தியவர்களாகவும், ஆனால் நம்மைவிட அறிவிற்சிறந்தவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். ரிஷிகள் தினந்தோறும் பூஜிப்பது அந்த அதிபதிகளையே யாகும்; பிராமணர்கள் தர்ப்பணம் விடுவது அந்த அதிபதிகளுக்கேயாகும். இந்த விஷயத்தை மறக்கலாகாது; ஏனெனில்,

வேதமந்திரங்களின் அர்த்தத்தை விசாரித்தறிவதற்கு இந்த வித்தியாசம் (கிரகமண்டலங்களுக்கும் கிரகாதிபதிகளுக்குமுள்ள வித்தியாசம்) நமக்கு ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டியது அவசியமாகும்.

மற்றுமொருவிஷயமும் கவனித்தற்பாலதாகும். அநேக சோதிடநூல்களிற் சிற்சிலநக்ஷத்திரங்களும் கிரகங்களும் குருடெனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ; வேறு சில குரூரமிகுந்தவையெனவும், மற்றுஞ்சில முடமெனவும், இன்னும் பலவாறாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிச்சொல்லிய லக்ஷணங்கள் அந்தந்த கிரகங்களுக்கும் நக்ஷத்திரங்களுக்கும் சாரா ; அந்தந்த கிரகங்களுக்கும் நக்ஷத்திரங்களுக்கும் அதிபதிகளாகவுள்ளவர்களைச் சாரும். அந்த அதிபதிகளின் ஆட்சிக்குட்பட்ட மனிதர்களுக்கு அவர்கள் தம் லக்ஷணங்களை (குருடு, செவிடு, முடம், குரூரத்துவம் ஆதியன) உண்டாக்குவதே அவர்களின்காரியமாம். மரணதண்டனைநிறைவேற்றுவோனொருவனைக் குரூரனெனவர்ணிப்பதுவே வழக்கமாகும். ஏனெனில், அவனுடைய தொழில் அப்படிப்பட்டதாக இருக்கின்றது. ஆனால், இயற்கையில் அவன் மிகவும் இரக்கமுடையவனாக இருக்கலாம். கிரகங்களின் விஷயத்திலும் அப்படியேயென்க. கிரகாதிபதிகளெல்லாரும் பரமபுருஷனது தூதர்களாவர். அந்தப் பரமபுருஷனுடைய கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதே அவர்களுக்குக் காரியமாகும். சோதிடக்கிரந்தங்களில், ஒரே கிரகத்தைக் குரூரனென்றும் கருணாநிதியென்றும் (இவ்வாறு ஒவ்வாத குணங்கள் பொருந்தியிருப்பதாக) சொல்லுமிடத்து மேலே விவரித்த நியாயத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

தாராகணங்கள்

மேற்சொல்லிய கிரகங்களல்லாமல் ஆரியச்சோதிடசாஸ்திரிகள் இருபத்தேழு தாராகணங்களைக் கணிக்கின்றார்கள். தாராகணம் என்பது நக்ஷத்திரக்கூட்டம். ஒவ்வொரு கணத்திலும் பல நக்ஷத்திரங்களிருக்கின்றன. அவை நிலையான நக்ஷத்திரங்களாகும். அவை மேற்சொல்லிய கிரகங்களுக்கு அப்பால் வெகுதூரத்திலிருக்கின்றன; பன்னிரண்டு ராசிப்பிரதேசங்களுள் ஒவ்வொன்றின் தொடக்கத்தையும் (எல்லைமானத்தையும்) பகுத்தறிவதற்கு அவை உதவுகின்றன.

எங்ஙனமெனின், அசுவினி நக்ஷத்திரமும் பரணிநக்ஷத்திரமும் கிருத்திகா நக்ஷத்திரத்தின் காற்பகுதியுங்கூடி மேஷராசியின் பிரதேசத்தைக் குறிக்கின்றன; அவற்றிற்கு அடுத்த இரண்டேகால் நக்ஷத்திரங்கள் இரண்டாவது ராசியான விருஷபத்தைக் குறிக்கின்றன. இங்ஙனம் இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களும் $27 \div 2\frac{1}{4} = 12$ (பன்னிரண்டு) ராசிகளைக் குறிக்கின்றன.

இதன் தாற்பரியமென்னையெனின், பூகோளத்தின் மத்தியினின்று வரையப்பெற்ற அர்த்தவிட்டங்கள் (radii) பன்னிரண்டும் நக்ஷத்திரங்களைப்போயெட்டுகின்றன. அப்படிப்பட்ட இரண்டு அர்த்தவிட்டங்களினாலாக்கப்பட்ட விருத்தபாக (sector) ப்பிரதேசம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொருராசியெனப்படும். ஒருகிரகம் ஒருராசியிற் சஞ்சரிக்கின்றது எனின், அந்த ராசிக்குள்ள பிரதேசத்திற் சஞ்சரிக்கின்றது என்பது பொருளேயன்றி அந்த ராசியைக் குறிக்கிற நக்ஷத்திரங்களைச் சந்திக்கிறதென்பதாவது அந்த நக்ஷத்திரங்களோடு முட்டிக்கொள்ளுகின்றதென்பதாவது பொருளன்று. இப்படியே, இரண்டுமூன்று கிரகங்கள் ஒரேராசியிற் சஞ்சரிப்பதாகச் சொல்லும்போது, அவை ஒன்றேடொன்று உரைவதில்லை, முட்டிக்கொள்வதுமில்லை; அவை வேறுவேறாகவே இருக்கின்றன; அவை சஞ்சரிக்கும்போது ஒன்றின் சாயை மற்றொன்றின்மீது படுவதனால் கிரகணங்கள் என நாம் வழங்குங்காட்சிகள் தோற்றுகின்றன. சோதிடத்தில் நக்ஷத்திரங்களைக்குறிப்பது முக்கியமாகத்தேசபாகங்களைப் பகுத்தறியும்பொருட்டேயாம். ஆதலின், ஒருகிரகம் ஒருராசிக்குப் போவதாகப் பஞ்சாங்கத்திற் சொல்லும் போது அந்த ராசியிலடங்கிய நக்ஷத்திரத்தை நோக்கி அந்தக்கிரகம் நகருவதாகக் குறிக்கவேண்டியிருக்கிறது. இதுவன்றி, ஒரு கிரகத்தின் சாரத்தை ராசியையொட்டிமாத்திரம் சொல்வதினும், நக்ஷத்திரத்தையொட்டிச்சொல்வது கணக்கிடுவதற்கு வெகுஅனுகூலமாகும். இந்தக்கணக்கு விவரங்கள் எவ்விதமாக உபயோகப்படுகின்றன என்பது ஜாதக விடரிகையில் ஷட்வர்க்க விவரத்தில் தெளிவுறும்.

இருபத்தேழு நக்ஷத்திரங்களாவன:—

1.	அசுவினி				ஷை	½	
2.	பரணி		மேஷம்	15.	சுவாதி		துலாம்
3.	கிருத்திகை	¼		16.	விசாகம்	¾	
	ஷை	¾			ஷை	¼	
4.	ரோகிணி		விருஷபம்	17.	அனுராதா		விருச்சிகம்
5.	மிருகசிரம்	½		18.	ஜேஷ்டா		
	ஷை	½		19.	மூலம்		
6.	ஆர்த்திரை		மிதுனம்	20.	பூர்வாஷாடம்		தனுசு
7.	புனர்வஸு	¾		21.	உத்தராஷாடம்	¼	
	ஷை	¼			ஷை	¾	
8.	புஷ்யம்		கடகம்	22.	சிரவணம்		மகரம்
9.	ஆச்லேஷம்			23.	தனிஷ்டை	½	
10.	மகம்				ஷை	½	
11.	பூர்வபல்குனி		சிங்கம்	24.	சதபிஷை		கும்பம்
12.	உத்தரை	¼		25.	பூர்வபத்திரை	¾	
	ஷை	¼			ஷை	¼	
13.	ஹஸ்தம்		கன்னியை	26.	உத்தரபத்திரை		மீனம்
14.	சித்தா	½		27.	ரேவதி		

ஆரியரது பஞ்சாங்கமும் அதன் பிரயோஜனமும்

அநாதிகாலமாக ஆரியர்கள் வைதிக மதப்பற்று மிகுந்தொழுகுகிறவர்களென்பதும், வேதமந்திரங்களை யோதுவதும் தேவதைகளைத் திருப்திப்படுத்தி அவர்களது பிரீதியைச் சம்பாதிப்பதுமே அவர்களுக்கு முக்கியமான காரியங்களென்பதும் எல்லோர்க்கும் பிரசித்தமாகத் தெரிந்தவிஷயங்களேயாம். அவர்களுடைய உத்தேசத்தை நிறைவேற்றும்பொருட்டு அவர்கள் தங்கள் பிரார்த்தனைகளைத் தேவதைகளுக்குச் செலுத்துவதற்கு ஏற்ற சமயங்கள் எவையெனத்தெ

ரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் எப்பொழுதும் வெகுஜாக்கிரதையாக இருப்பது வழக்கமாகும். அந்த நற்சமயங்களைத்தெரிந்துகொள்வதற்குக் கிரகங்களின் சாரங்கள் தெரியவேண்டியது அவசியமாதலின் கணிதப்பதக்கங்கள் ஏற்படுத்தப்பெற்றன. பிரதிதினத்துச் சாரங்களையுங் கணக்கிட்டுக்கண்டு ஒருபுத்தகத்திற் பதிந்து வைத்திருக்கிறார்கள். அந்தப்புத்தகமே ஆரியரது "பஞ்சாங்கம்" என்பதாம்.

ஒரு தினத்திற்குரிய விசேஷ லக்ஷணத்தை நிர்ணயிக்கும்பொருட்டு ஆரியர்கள் ஒரு தினத்தை ஐந்துதலைவரிசையின்கீழ் வகுப்பார்கள். பஞ்சாங்கத்திற் குறிக்கப்பெற்றிருப்பன அவ் வைந்து தலைவரிசைகளுமேயாம். "பஞ்சாங்கம்" என்னும் பதத்திற்கு 'ஐந்து அங்கங்கள்' என்பதே பொருளாம். அவ் வைந்து அங்கங்களாவன:—
1. திதி, 2. வாரம், 3. யோகம், 4. கரணம், 5. நக்ஷத்திரம். அவை ஒவ்வொன்றும் தெரிவிக்கும் விஷயங்களை இனி விவரிப்பாம்.

கிரகங்களுக்கெல்லாம் அதிபதி சூரியனே என்பது நமது கொள்கை. வல்லமையிலும் அறிவிலும் சிறந்தவன் அவனேயென்றும், மழையை யுண்டாக்குகிறவன் அவனேயென்றும் ஆரியசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. யஜ்ஞங்கள், தர்ப்பணங்கள் முதலியனவனைத்தும் சூரியன் மூலமாகவே தேவதைகளுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. காலத்தின் நன்மை தீமைகளையும் யோக்யதையையும் நிச்சயிப்பதற்கு அவனுடைய சாரங்களே உத்தமமான ஆதாரங்களாகும். சூரியனது சாரத்தையொட்டிய கட்டங்களெல்லாம் (முக்கியமான சமயங்களெல்லாம்) வைதிகவிசேஷம் பொருந்தினவையென்பதும் தேவபூஜைக்குரியவை யென்பதும் நமது மதமாகும். ஆனதுபற்றியே, சாயைதிரும்பும் சமயங்களான சூரியோதயகாலம், சூரியாஸ்தமனகாலம், நடுப்பகல் ஆகிய இம் மூன்றுவேளைகளும் விசேஷமாக மதிக்கப்படுகின்றன. சூரியனது நித்திய கதியானது மாறுபாடடைகின்ற அயனங்களும், சூரியன் ஒரு ராசியைவிட்டு மற்றொரு ராசியிற் பிரவேசிக்கிற ஸௌரமாதத்து முதற்றேதியும், கிரகணதினங்களும் அப்படியே விசேஷமாக மதிக்கப்படுகின்றன.

சூரியனுக்கு இரண்டாவதாய் முக்கியமாகக் கொண்டாடப்படுபவன் சந்திரனுகும், சந்திரனையும் ஆரியர் பூஜிக்கின்றார்கள். சந்திர

கிரகணம், பௌர்ணமி, அமாவாசை ஆகிய இந்தத்தினங்கள் விசேஷ தினங்களாக மதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி ஒரு தினத்தின் விசேஷத் தன்மையும் பரிசுத்தமும் சூரியசந்திரர்களின் சாரங்களைப் பொறுத்திருக்கின்றன.

ஆரியருடைய பஞ்சாங்கத்திற் கவனிக்கப்பெறுகிற ஐந்து அமிசங்களும் சூரியசந்திரர்களின் சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பொறுத்திருக்கின்றன. திதி என்பது சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்குமுள்ள தூரத்தைக் குறிக்கின்றது. அமாவாசைதினத்தில் சூரியனுஞ் சந்திரனும் ஒரே ராசியில் ஒரே நக்ஷத்திர மண்டலத்தில் இருக்கிறார்கள். பௌர்ணமி தினத்தன்று அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நேர் எதிராக 180-டிக்கிரிகள் (பாகைகள்) விலகியிருக்கிறார்கள். இவ் விரண்டு தினங்களுக்கு மிடையே ஒவ்வொருநாளும் அவர்கள் இருக்கும் நிலையே பஞ்சாங்கத்தில் 'திதி' எனக் குறிக்கப்படுவதாம். இது கால அளவையின்சிறப்பு உட்பிரிவினையாகும். சூரியனுடைய அயனங்கள் மாறுபாடுறும் தேதிகள் (சூரியன் மேஷராசியிலும் துலாராசியிலும் பிரவேசிக்கும் தினங்கள்) முக்கியமான காலக்குறிப்புக்களென முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். கணக்கிடுவதற்கு அந்தத்தினங்கள் பெரிய ஆதாரங்களாகும்.

சூரியனுடைய அயனங்கள் உத்தராயனம், தக்ஷிணாயனம் என இரண்டல்லவே? அவ்விரண்டு அயனகோளங்களும் சந்திக்குமிடங்கள் இரண்டுள. அவ்விரண்டு கோளசந்திகளுக்கும் 'கிராந்திபாதங்கள்' (சூரியாயன சந்திகள்) என்று பெயர். அவ்விரண்டனுள் ஒரு கோளசந்தியில் புஷ்யநக்ஷத்திரமும், மற்றொருகோளசந்தியில் சிரவணநக்ஷத்திரமும் இருக்கின்றன. அந்த இரண்டு நக்ஷத்திரங்களிலிருந்து சூரிய சந்திரர்கள் இருக்கும் நிலையைக்கணக்கிட்டுச் சொல்வதே யோகம் எனப்படுவது. 'யோகம்' என்னவென்று தெரிந்துகொள்வதற்கு மேற்சொல்லிய கிராந்திபாதங்களென்னும் கோளசந்தி நக்ஷத்திரங்களிலிருந்து சூரிய சந்திரர்கள் சஞ்சரிக்கும் நக்ஷத்திரங்களை எண்ணித் தொகுக்கவேண்டும். கால அளவையில் இதுவுமொரு சிறப்பு உட்பிரிவினையாகும்.

தினத்திற்குரிய நக்ஷத்திரமாவது அந்தத்தினத்திற் சந்திரன் சஞ்சரிக்கும் தாரகணமாம்.

வாரம் என்பது அந்தத்தினத்திற்கு அதிபதியாகிய கிரகத்தைக் குறிக்கின்றது. இதனை விவகரிக்குமுன்னர் "ஹோரை" என்னும் பதத்தை விளக்கவேண்டியது அவசியமாம்.

ஹோரை என்னும் பதத்திற்கு ஒரு மணிநேரம் என்று அர்த்தமாம். ஒருநாளைக்கு இருபத்துநான்கு ஹோரைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொருஹோரைக்கும் ஒவ்வொரு கிரகாதிபதி யஜமானனாக இருக்கின்றான். கிரகாதிபதிகள் ஹோரைகளின்மீது ஆட்சிசெலுத்தும் முறை வருமாறு:—1. சூரியன், 2. சுக்கிரன், 3. புதன், 4. சந்திரன், 5. சனி, 6. குரு, 7. அங்காரகன். வாரத்தின் முதல் தினம் ஞாயிற்றுக்கிழமையாகும். அந்தத் தினத்திற்குள்ள இருபத்துநான்கு ஹோரைகளுக்கும் மேற்சொல்லிய கிரகாதிபதிகள் முறையே ஒவ்வொருஹோரைக்கு ஒவ்வொருவராக யஜமானராகிறார்கள். அன்றையத்தினத்தின் கடைசிஹோரையான 24-ஆவது ஹோரைக்குப் புதன் யஜமானனாகின்றான். (24-ஹோரைகள் ÷ 7-கிரகங்கள் — 3 3/7 வட்டம்; மூன்றுவட்டம் ஆனபிறகு நான்காவதுவட்டம் ஆரம்பித்து அதில் முதல்மூன்று கிரகங்களின் ஆட்சி பூர்த்தியாகி அன்றையத்தினம் முடிகின்றது). ஆதலின், அதற்கு அடுத்த ஹோரை நான்காவதான சந்திரனுடையதாகின்றது. ஆகவே அடுத்த தினம் திங்கட்கிழமை எனப்பட்டது. இவ்வாறே, மற்றைக்கிழமைகளும் சூரியோதயகாலத்தில் ஆட்சிபெற்றிருக்கும் கிரகத்தின் பெயரை ஏற்கலாயின.

ஆரியன்.

(இன்னும் வரும்)

A MANUAL OF INDUSTRY

கைத்தொழிற் கண்ணாடி

(௧௩௬-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

உப்பு:—இந்தியாவில் உப்பு இரண்டுவகையில் உண்டாகிறது. 1. உவர்நீர் சுண்டுவது. 2. உப்புக்குன்றுகளில் வெட்டியெடுப்பது.

பம்பாய்முதல் ஒரிஸ்ஸா வரையிலுள்ள கடற்கரையோரம் முழுவதி லும் உப்பு காய்ச்சப்படுகின்றது; முக்கியமாகக் குஜராத்திலும் மேற்சமுத்திரக் கரையோரத்திலும் ராஜபுதனத்திலுள்ள ஸாம்பார் என்னும் ஏரியின் கரைகளிலும் உற்பத்தியாகின்றது. உப்புக் குன் றுகள் பஞ்சாப்பில் இருக்கின்றன. இந்த உப்புமலைத்தொடர் ஜீலம், ஷாஹபூர் என்னும் ஜில்லாக்களின் மத்தியிற் செல்லுகின்றது. முற்காலத்தில் ஐரோப்பாவுக்கு வெடியுப்பு இந்தியாவிலிருந்தே போகவேண்டும். இஃது இந்தியாவில் அநேக இடங்களில், முக்கிய மாகக் கங்கைநதியின் மேற்புறத்துப் பள்ளத்தாக்குகளிற், பூமியின் மேல் அகப்படும். மண்உப்பு தேசமெங்கும் கொஞ்சங்கொஞ்ச மாகக் காய்ச்சி எடுக்கிறார்கள்.

தங்கம்:—மைசூர் ஸம்ஸ்தானத்தில் நீலகிரிமலைகளிலும் வைநா ட்டுமலைகளிலும் பொற்சுரங்கங்கள் வேலைசெய்யப்படுகின்றன. இந் தவேலை வரவர அபிவிருத்தியாகி இந்தியாவிற்கு லாபந்தருமென்று நம்புகிறோம். தற்காலத்திற் சுரங்கவேலை செய்பவர்களெல்லோரும் ஐரோப்பிய முதலாளிகளேயாவர்.

தாமிரம்:—அநேக இடங்களில் விசேஷமாக இருக்கின்றதென்று தெரிகிறது. பெரிய சுரங்கங்கள் இமாலயத்தின் கீழ்ச்சரிவுகளில் டார்ஜீலிங் முதல் குமாயூன் வரையில் இருக்கின்றன. இந்தியர் இத னைக் கொஞ்சமே எடுத்து உபயோகிக்கிறார்கள். பெருமுயற்சி யோடு வேலைசெய்ய முயன்று பயன்படாமற் போயிற்று. இனி, தக்க பிரயத்தனங்கள் செய்யப்படுமென்று நம்புகிறோம். சென்னை யில் சேலம்ஜில்லாவில் தாமிரம்அகப்படுகின்றது. ஆராய்ந்துபார்த்து உழைப்பவர்கள் இலர்.

தகரம்:—பர்மாவில் மேற்கியூபி, டாவாய் என்னும் இடங்களில் விசேஷமாக அகப்படுகின்றது. இந்தச் சுரங்கங்கள் சீனக்காரர்க ளுடைய சுவாதீனத்திலிருக்கின்றன. பெருத்த வியாபாரஞ் செய்வ தற்குப் போதுமான அளவு கனமான சன்னங்கள் அகப்படுவதில்லை.

ரத்தினங்கள்:—வஜ்ரகரூர் முதலான இடங்களிற் சொற்பமா கக் கிடைக்கினும் வியாபாரத்திற் கேற்றவகையில்லை.

ROUGH NOTES ON INDIAN COMMERCE

இந்திய வியாபார சம்பந்தமான பொதுக் குறிப்புகள்

ஆங்கிலேயத்தவரான ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பெனியார் முதன் முதல் இந்தியாவில் நிலைகொண்டபொழுது அவர்கள் இத்தேசத்திற் கொள்ளப்படும் பொருள்களைச் சேகரித்து ஐரோப்பாவுக்கு ஏற்றுமதி செய்வதிலே மிகக் கருத்தாயிருந்தனர். அக்காலந்தொட்டே ஆங்கிலேயக் கைத்தொழிற் பொருள்களும் இந்தியாவில் அதிகமாகப் பரவத் தலைப்பட்டன. ஐரோப்பிய ஸம்ஸர்க்கம் அதிகப்பட அதிகப்பட, இத்தேசத்தவர்களுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் இங்கிலாந்திலிருந்து வரத்தலைப்பட்டன. அவர்களுடைய வியாபாரம் பெருகிற்று, நம் வியாபாரம் குறுகிற்று; நமது கைத்தொழில்களுட் பல ஆதரிப்பாரற்று அயர்ந்து ஒடுங்கி மாய்ந்துபோயின; இன்னுஞ் சில இருந்தவிடந் தெரியாமற்போகுந்தருவாயிலிருக்கின்றன; புதுவெள்ளம் வந்து பழைய வெள்ளத்தை அடித்துக்கொண்டுபோயிற்று; இப்பொழுது பட்டணவாசத்திலுள்ளவன் ஒருவனை நிறுத்தி அவன் அணிந்துள்ள ஆடைகளையும் நகைகளையும் அவன்வசத்துள்ள இதரவஸ்துக்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் ஒருதிருணமாவது(அற்பவஸ்துவாவது)இந்தியாவில் உற்பத்தியானதாக இராது. இந்தியாவின் பணத்தை ஐரோப்பாவுக்கு அனுப்பி அங்கிருந்துவந்தசாமான்களாகவே இருக்கும். நமது ஸ்த்ரீகளுக்குவேண்டிய புடவைகளும் இங்கிலாந்து ஜர்மனி முதலிய இடங்களிலிருந்து வருகின்றன. இதுவன்றியும் வீட்டிற்குள் சமையலறை முதலாய எல்லாப்பாகங்களிலுமுள்ள சாமான்களும் பிறநாட்டில் உற்பத்தியானவைகளாகவே இருக்கின்றன. இப்படியாயின் நாம் கடைத்தேறுவதெப்படி? அன்னியதேசியருடைய நன்மைக்காக, அவர்களுக்கு வியாபாரத்தினாற் பொருள் கிடைக்கும்பொருட்டு, நாம் ஜீவித்திருக்கிறோம். இந்தியக் கைத்தொழில்களெனுங் காவலாளிகளை உறங்கவைத்து இந்தியாவின் பணத்தைத் திருடிப் பிறர்கையிற் கொடுக்கவந்த கொடும்பாவிகளாகின்றோம். இத்தன்மையான நமது துரோகத்தினால் இந்தியாதேசம் மிகவும் ஏழைமைப்பட்டு மெலிந்தது. இனியாவது நாம் பச்சாத்தாபப்பட்டு இந்துதேசம் க்ஷீணித்துப்போகாவண்ணம் வகைதேடுவோமாக.

கிராமத்துக் கைத்தொழிலாளிகள்:—இத்தேசத்தில் ஒவ்வொரு கிராமமும், தனிமையாக அன்னியருடைய சகாயமின்றிவாழுவதற் கனுகூலமாக, அதில் எல்லாவிதத் தொழிலாளிகளும் உளர். நெசவுக்காரன், குயவன், கொல்லன், தட்டான், தச்சன், வாணியன், வர்த்தகன், அம்பட்டன், வண்ணான், கன்னான், சித்திரக்காரன், கல்தச்சன், கொல்லத்துக்காரன், தையற்காரன், உழவன், தோட்டக்காரன் முதலிய எல்லோரும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அததனுக்குத் தக்கபடி ஏற்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் செய்யுஞ் சாமான்கள் அந்தந்தக் கிராமத்திலேயே செலவாகும். ஏற்றுமதிக்குப் போதுமான அளவு சாமான்கள் செய்வதற்குத் தொழிலாளிகள் இல்லாவிடினுங் கிராமத்தின் உபயோகத்திற்கு வேண்டிய அளவு உற்பத்தியாகும். மலிவான பிறநாட்டுச் சாமான்கள் வந்தபின் அவர்கள் ஆதரவின்றித் தொழில்களைக் கைவிட்டுக் கூலிவேலைதேடப் பட்டணவாசங்களை நாடவேண்டியதாயிற்று. முன்னர் ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பெனியார் தம் நாட்டுக்கு இந்தியச்சாமான்களைச்செய்வித்து அனுப்பக்கருதிச் சில துறைமுகப்பட்டணங்களில்(அல்லது அவற்றிற்குச் சமீபமான இடங்களில்) தொழிலாளிகளை ஒருங்கு கூட்டி வேலைசெய்வித்து வந்தனர். அப்படிப்பட்ட ஊர்களிற் சில இன்றைக்கும் யாதேனுமொரு கைத்தொழிலுக்குப் பெயர்வாய்ந்தவைகளாக இருக்கின்றன. அவைகளுக்கும், பொதுவாக நமது இந்துதேசத்துப் பட்டணங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், கைத்தொழில் முயற்சியின் விஷயத்தில், பெருங்காயம் வைத்திருந்த சிமிழுக்குள்ள பெருமையே தவிர வேறில்லை.

பஞ்சுநெசவு:—இந்தியாவில் இன்னும் கைமக்கங்களிற் பருத்தி நூல் ஆடைகள் செய்துவருகிறார்களே யென்று சில பிறநாட்டு வர்த்தகர்கள் என்னுகிறார்கள். சுத்தமான வர்ணம்,கெட்டிச்சாயம், மாதிரியின் சௌந்தரியம் ஆகிய இவைகளில் இந்தியக் கைநெசவுத்துணிகள் உலகப்பிரசித்தமானவை. 1870-ஆம் வருஷத்தில் இந்தச் சென்னை ராஜதானியில் 280,000 மக்கங்கள் வேலைசெய்து வந்தன. அவைகளில் ஐம்பத்து இரண்டரைக்கோடிரூபா பெறுமானதுணிகள் வருஷவாரியில் நெசவாயின. இப்பொழுதுள்ள கைமக்கங்களின் சங்கியையைச் சொல்லிக்கொள்வதற்கு வெட்கமாக இருக்கின்றது.

மத்தியமாகாணங்களில்மக்கங்கள் கொஞ்சம்நடமாடுகின்றன. வங்காளத்தில் அவை அடியோடு அழிந்துவருகின்றன.

பட்டுநேசவு:—பர்மாவிலும் ஆஸாமிலும் இதுவீடுகள்தோறும் உண்டு. இந்தியாவில் மற்றைப்பாகங்களிற் சில பட்டணங்களில் மாத்திரம் உண்டு. நெசவுக்கு வேண்டிய பட்டுநூல் சீனாவிலிருந்து பெரும்பான்மை வருகிறது. மகம்மதியர் தரிக்கும் பட்டும் பருத்தியுங் கலந்த ஆடைகள் விசேஷமாகப் பஞ்சாப், ஸிந்து, ஆக்ரா, தக்ஷிணத்து ஹைதராபாத், தஞ்சாவூர், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகிய இடங்களில் நெய்யப்படுகின்றன. 'கின்காப்' வஸ்திரங்கள் பனாரிஸ், மூர்ஷிதாபாத், ஆமதாபாத், திருச்சிராப்பள்ளி ஆகியவிடங்களில் நெய்யப்படுகின்றன. பூ முதலியன அச்சுப்பதிந்த பட்டாடைகள் ஸூரத்தில் நெய்கின்றார்கள்.

கம்பளி முதலியன:—பருத்திநூலிற் செய்யப்படுவன ஜமுக்காளமெனப்படும். ஆட்டுரோமம் முதலியவற்றால் செய்யப்படுவன கம்பளி, ரத்தினக்கம்பளி எனப்படும். ஜமுக்காளங்கள் வங்காளத்தில் அதிகம். கம்பளித் தினுசுகள் காச்மீரம், பஞ்சாப், ஸிந்து ஆக்ரா, மீர்ஸாபூர், ஜப்பல்பூர், தக்ஷிணத்தில் வாரங்கல், மலையாளம், மசூலிப்பட்டணம் ஆகிய இடங்களில் விசேஷம். பட்டுக்கம்பளிகள் தஞ்சாவூரிலும் சேலத்திலும்; சூரியகாந்திப் பட்டுக்கம்பளிகள் பனாரிஸிலும், மூர்ஷிதாபாத்திலும் விசேஷம். பெங்களூர், லாஹூர், பனாரிஸ் முதலிய இடங்களிலுள்ள ஜெயில்களில் ஜமுக்காளங்கள், கம்பளிகள் முதலியன நெய்கிறார்கள்.

நகைகள்:—இந்தியாவிலுள்ள தட்டான் விசுவகர்மாவேயாவான். நாணயமான வேலைத்திறமையிலும், புதியமுறைகள் அமைப்பதிலும் ரம்மியமாக அலங்காரப்படுத்துவதிலும் அவனுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு ஈடு இல்லை. நல்ல நகைவேலைப்பாடு திருச்சிராப்பள்ளி, டில்லி, காச்மீரம் ஆகிய இடங்களிற் காணலாம். கெட்டி வெள்ளிவேலை கச்சு, லக்னோ (லக்ஷ்மணபுரி) டக்கா என்னுமிடங்களில் நடக்கிறது.

குயவர்வேலை:—எல்லா ஊர்களிலும் உண்டு; நேர்த்தியான வேலைப்பாடு அதிகமாக இல்லை; ஸிந்து ராஜ்யத்தில் அலங்காரமான

ஓடுகளும் மட்பாத்திரங்களும் செய்து அழகாக மெருகிடுகிறார்கள். ஹைதராபாத், கராச்சி, தட்டா, ஹாலா, லாஹூர், மூல்டான், மதுரை ஆகியவிடங்களில் நல்ல மட்கலங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

தந்தவேலை:—அமிர்தசரசு, பனாரிஸ், மூர்ஷிதாபாத், விசாகபட்டணம், திருவாங்கூர் ஆகியவிடங்களில் நடக்கிறது.

இவ் விராஜதானியிலிருந்து இந்தியாவின் மற்றைப்பாகங்களுக்குச் சாமான்அனுப்புவதும் அந்தப்பாகங்களிலிருந்துஇவ்விராஜதானிக்கு வருவித்துக்கொள்வதும் ஒருபாகம்; இவ்விராஜதானியிலிருந்து பிறநாட்டுக்கு ஏற்றுமதிசெய்வதும் வெளித்தேசங்களிலிருந்து இங்கு வரவழைத்துக்கொள்வதும் மற்றொருபாகம்; இப்படி வியாபாரஞ் செய்யப்படும் சாமான்களைப் பின்வரும் பதக்கங்களில் விளக்குவோம்:—

தோல்கள்:—ஏற்றுமதி செய்யுமுன் தோல்கள் பதனிட்டு மதுராஸ் துறைமுகத்திலிருந்து இங்லாண்டாகிய ஆங்கிலநாட்டுக்குப் போகின்றன.

காப்பி:—தலைச்சேரி, மங்களூர், கோழிக்கோடு, பேபூர், மதுராஸ் ஆகிய துறைமுகங்களிலிருந்து ஏற்றுமதியாகின்றது; பாதிப்பாகம் ஆங்கிலநாட்டுக்கு, மூன்றிலொருபாகம் பிரான்சுக்கு, சில்லறையாக ஆசியா, துருக்கி, ஆஸ்டிரியா, எகிப்து, சிங்களம் ஆகிய இடங்களுக்குப் போகின்றது.

பஞ்சு:—பெரும்பான்மை ஆங்கில நாட்டுக்கும் சில்லறையாகப் பிரான்சு, இத்தலி ஆகிய தேசங்களுக்கும் தூத்துக்குடி(யிலிருந்து இங்கிலாண்டுக்கு) மதுராஸ், காக்கிநாடா(விலிருந்து விசேஷமாகப் பிரான்சுக்கு) ஆகிய துறைமுகங்களிலிருந்து ஏற்றுமதியாகின்றது.

எண்ணெய் வித்துக்கள்:—முக்கியமானவை எள்ளு, ஆமணக்கு, நிலக்கடலை. இவை மூன்றும் பிரான்சுக்குப் போகின்றன. ஆமணக்கு ருஷியாவுக்கும், ஆங்கிலநாட்டுக்கும், நிலக்கடலை இத்தலிக்கும் போகின்றன. ஏற்றுமதித்துறைகள் மதராஸ், காக்கிநாடா, கடலூர்.

சென்னைராஜதானியிலிருந்து இந்தியாவின் மற்றைப்பாகங்களுக்கு ஏற்றுமதி

பம்பாய்க்கு	வங்காளத்திற்கு	பர்மாவிற்கு	கச்சுக்கு	கோவாவிற்கு	திருவாங்கூருக்கு
வாசனைத்திரவியங்கள், எண்ணெய்கள், தேங்காய், கொப்பரைத்தேங்காய், மரத்தூலங்கள்,கட்டைகள்,காப்பி,பஞ்சு, கயிறு, நார், புரிகள், சாயச்சரக்குகள், அரிசி, சர்க்கரை.	எண்ணெய்வித்துக்கள், வாசனைத்திரவியங்கள் எண்ணெய்கள், சர்க்கரை, வறட்டுத்தோல், பதனிட்ட தோல்கள், மஞ்சள், ரெயில்வேசாமான்கள்.	எண்ணெய் வித்துக்கள்,எண்ணெய்கள், புகையிலை, உணவுக்குரிய சாமான்கள், பருத்திநூல் ஆடைகள்.	தேங்காய், மரத்தூலங்கள், கட்டைகள்.	அரிசி.	எண்ணெய்கள், கயிறு நார் புரிகள்.

சென்னை ராஜதானியின் வெளிநாட்டு வியாபாரம்

தேசத்தின் பெயர்	சென்னையிலிருந்து ஏற்றுமதி	வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி
ஆங்கிலநாடு	வறட்டுத்தோல்,பதனிட்டதோல்,காப்பி,அவுரி நீலம் பஞ்சு, வெல்லம், எண்ணெய்வித்துக்கள், எண்ணெய்கள், கயிறு, நார், புரிகள், வின்கோனுப்பட்டை, வாசனைத்திரவியங்கள், சாயச்சரக்குகள்.	பருத்திநூலாடைகள், பருத்திநூலிழைகள்,முறுக்கின நூல்கள்,லோஹங்கள், ரெயில்வேசாமான்கள், சாராயங்கள்.

சென்னைராஜதானியின் வெளிநாட்டு வியாபாரம் (தொடர்ச்சி)

பிரான்ஸ்	எண்ணெய்வித்துக்கள், காப்பி, வாசனைத்திரவியங்கள் பஞ்சு, வறட்டுத்தோல், பதனிட்டதோல்கள், அவுரி நீலம்.	ஆடைகள்
சிங்களத்தீவு	அரிசி, பருத்திநூலாடைகள், உணவுக்குரியசாமான்கள், ஆடுமாடுகள்.	கொட்டைப்பாக்கு, கோணிப்பை, மரத்தூலங்கள்.
எகிப்து	அவுரி நீலம், வெல்லம்.	
சிங்கப்பூர் முதலிய குடியேற்ற நாடுகள்.	பருத்தி நூலாடைகள்.	கொட்டைப்பாக்கு, பருத்திநூலாடைகள்.
அமெரிக்கா ஐக்கியமாகாணங்கள்.	தோல்கள், அவுரி நீலம்.	மண் எண்ணெய்.
இத்தலி	பஞ்சு, எண்ணெய்வித்துக்கள்.	நற்பவழம்.
ஆஸ்டிரியா	வறட்டுத்தோல், பதனிட்டதோல்.	

இந்தியாவின் இதர பாகங்களிலிருந்து சென்னைராஜதானிக்கு இறக்குமதி.

பம்பாயிலிருந்து.	வங்காளத்திலிருந்து.	பர்மாவிலிருந்து.
பருத்திநூலாடைகள், லோஹங்கள், நெல் தவிர மற்றைத் தானியங்கள், உப்பு.	பருத்திநூலாடைகள், லோஹங்கள், தானியங்கள், அரிசி, உப்பு, கோணிப்பைகள்.	தானியங்கள், அரிசி, மரத்தூலங்கள், கட்டைகள்.

வாசனைத்திரவியங்கள்:—முக்கியமானவை மிளகு, சுக்கு, ஏலம், சம்பாரவர்க்கங்கள். முக்கியமாக மிளகு பிரான்சுக்கும் ஆங்கில நாட்டுக்கும் சமமாகவே போகின்றது; சுக்கும் ஏலமும் ஆங்கிலநாட்டுக்கே விசேஷமாக அனுப்பப்படுகின்றன. மிளகு அனுப்புந்துறைகள் தலைச்சேரி, கொச்சி, கோழிக்கோடு.

அவுரி நீலம்:—இந்த வியாபாரத்திற்கு முக்கியமான இடம் மதராஸ் ஏறக்குறைய பாதி ஆங்கிலநாட்டுக்கு, மூன்றிலொரு பாகம் எகிப்துக்கு, சில்லறையாக அமெரிக்கா கண்டத்து ஐக்கிய மாகாணங்கள், ஆசியா, துருக்கி, பிரான்சு, ஆஸ்டிரியா ஆகிய தேசங்களுக்குப்போகின்றது. எகிப்து தேசத்திலுள்ள கீழ்ச்சாதியார் (எளியவர்) நீலந்தோய்த்த பருத்தி நூலாடை தரிக்கிறார்கள்.

சர்க்கரை:—இது சுத்தியாகாமல் வெல்லமாகவே ஏற்றுமதியாகின்றது; விசேஷமாக ஆங்கில நாட்டிற்கும், இரண்டாவது எகிப்துக்கும் போகின்றது.

சென்னைத் துறைமுகங்கள்

இவ்விராஜதானியின் இருகரையிலுமுள்ள சிறுதுறைமுகங்களையும் அவற்றில் ஏற்றுமதி இறக்குமதியாகும் முக்கியமான சரக்குகளையும் மாத்திரம் குறிப்பிடுவோம்.

பிமிலிப்பட்டணம்:—கீழ்க்கரையில் வடக்குக்கோடியிலுள்ளது; இங்கிருந்து அவுரி நீலம், மஞ்சள், வறட்டுத்தோல்கள் ஆகிய இவைகள் கல்கத்தாவுக்கும் இராஜதானித்துறைகளுக்கும் போகின்றன.

விசாகபட்டணம்:—சற்றுத்தெற்கே இருக்கின்றது; வியாபாரம் கொஞ்சம் சரக்குகள் பிமிலிப்பட்டணத்திற்போல்வன.

மசூலிப்பட்டணம்:—வியாபாரம் சொற்பம்; இங்கிருந்து மஞ்சள், பருத்தி, நூலாடைகள், எண்ணெய் வித்துக்கள் ஆகிய இவை கல்கத்தாவுக்குப்போய், அங்கிருந்து கோணிப்பைகள் இறக்குமதியாகின்றன.

கடலூர்:—வியாபாரம் அதிகமில்லை; இவ்விராஜதானியிலுள்ள மற்றைத்துறைகளுக்கு அரிசியும் சாராயங்களும் இங்கிருந்து போகின்றன.

தேசமே மனித சஞ்சாரமதிகமில்லாது, ஊர்களும் அடுத்தடுத்திராமல் சோழதேசமென்று சொல்லப்படுவதற்குற்ற பல அவயவங்களான நதி,சோலை, வாவி முதலியவைகளின்றிக் கரம்பையாகச் செடிகொடிகளடர்ந்த தேசமாகக் காணப்படும். இவைகளைக்கடந்து அக்கோபுரந்தெரியுந் திக்குநோக்கிச் செல்லுவோமாயின், அவ்விடத்தில் முன்னர் வெகு உன்னதமான மாடமாளிகைகளும், கூடகோபுரங்களும், அழகமைந்த மணிமாடவீதிகளும், இளமரக்காக்களும், வாவிசூழ் சோலைகளும் நிரம்பியிருந்து அதனைச்சுற்றிய புறமதில்களும், அதற்கு அழகினைச்செய்யக்கூடியதாய அரண்களும் அகழ்களுமிருந்ததாகப் புலப்படும். அப்படிப்பட்ட மாடமாளிகையிருந்தவிடங்களில் அவைகட்குப்பதிலாக இடிந்த சுவர்களும், மண்மேடுகளும் காணப்படுகின்றன. இவைகளைத் தவிரவும் மேலே நாம் கூறிய கோபுரங்களையுடைய பாழான கோயிலொன்று புலப்படும். இக் கோயிலின் முன்னுள்ள கோபுர மிடிந்திருப்பதையும் அதனுள் பிரவேசிப்பதற்கு ஒருபுறம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் வழியையுங் காண்பீர்கள். இதனுணுழைந்துசென்றால், தஞ்சாவூர் இராஜராஜேசுவரத்திலுள்ள சிவபெருமானையொப்ப 30-அடி உயரமுள்ள ஒரு சிவலிங்கம் புலப்படும். இச் சிவலிங்கம் நடுவில் இரண்டு பிளவுள்ளதாகவிருக்கக்காண்பீர்கள். இதனையாராதித்துவரும் ஆதிசைவரைக்கண்டு விசாரிக்கையில் இது கங்கைகொண்டசோழனென்பானாற் கட்டுவிக்கப்பட்டதாகவும், பிறகுஇடிவிழுந்து சிவலிங்கம் இருபிளவாகப் போயிற்றென்றும், இதற்கு கங்ககோண்டாம் என்றுஞ் சொல்லக்கேட்பீர்கள். இந்த ஊரைப்பற்றிப் பரோலாவின் கஜட்டீரில் பின் வருமாறு கூறப்படுகிறது:—உடையார்பாளையந்தாலூக்காவில் கிழக்குமேற்காய் 16-மைல் நீளமுள்ள ஒரு பலமான கரையொன்று பல மதகுகளையுடையதாகப் புலப்படுகிறது. இது முதற்றரமான பாய்ச்சல் வசதியுள்ள ஏரியாகவிருந்திருக்க வேண்டுமென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. இந்த ஏரியானது இப்பொழுது புறக்கணிக்கப்பட்டு யாதொரு பிரயோஜனமுமற்றதாகப் பெருங்காடுஞ் செடிகளு மண்டியிருக்கின்றது. இப்படி இவை யழிந்ததற்குக் காரணம் சண்டைக்குவந்த ஒரு எதிரியின்

செய்கையென்று ஜனங்கள் சொல்லிக்கொள்ளுகின்றனர். இதன் தெற்குக் கரையிற் காடடர்ந்த ஒருருக்குக் கங்கைகொண்டபுரமெனச் சொல்லுகின்றனர். இதனையடுத்து ஒரு பெரிய கோயில்அதிக வேலைப்பாடுடையதாகப் புலப்படுகிறது. இதனைச்சுற்றிக் காடுகளடர்ந்து பாழாய்க்கிடக்கும் அநேக பெரியமாளிகைகள் புலப்படுகின்றனவாயினும், அவைகளுள் வயது முதிர்ந்த பெரியோர்கள் ஒரு அரமனையின் கட்டிடத்தைக் காண்பிக்கின்றனர். இந்த அரமனை செழிப்பாகவிருந்த காலத்தில் இதனை ஒரு சிற்றரசன் ஆண்டதாயும், அதனையடுத்த புலங்கள் இங்கேசொல்லப்பட்ட ஏரியாற் பாய்ந்து நீர்வளம் நிலவளமுடைய சோழநாடாக இருந்ததாயுஞ் சொல்லுகின்றனர். கங்கைகொண்டபுரங் கோயிலைப்பற்றிச்சொல்லும்போது, அக்கோயிலின் புறமதில்களையும் பெருஞ்சிற்பவேலை செய்யப்பட்ட கற்களையுமிடித்துக் கொள்ளிடத்திற் கட்டப்பட்டிருக்கும் லோயர் சொலரூன் அணைக்கட்டுக்கு உபயோகப்படுத்தினார்கள் என்றெழுதியிருக்கின்றார். சுவெல்லின் புராதனஜாப்தாவில் இந்தக் கோயிலைப்பற்றிச் சொல்லும்போது, கோயில் 582-அடிநீட்டமும், 372-அடி அகலமும், 174-அடி உயரமுமுடைய ஒரு மத்திய கோபுரத்துடன் தோன்றும்.

வெளிப்புற மதிலில் ஆறுகோபுரங்களும், நான்கு மூலைகளிலும் கொத்தளங்களும், அதனைச்சுற்றி மிக ஆழமான அகழியொன்றும் புலப்படும் என்கிறார். இப்படிப்பெயர் பெற்றதாகவிருந்து இடிந்து பாழாகும் நிலையிலும், சீர்காழி, சிதம்பரம் முதலிய தாலூக்காக்கள் செழிப்புற்றோங்கலோயர் அணைக்கட்டு என்னும் அணையைக் கொள்ளிடத்திற் கட்டுதற்குத் தளவாடங்கள் உதவிய இம்மாநகர் யார் காலத்தது, யார் கட்டியது என்று விசாரித்தல் அவசியமன்றோ?

இவ்வூரானது தருமபுரவாதீனத்துச் சற்குருக்களில் ஒருவராயிருந்து காசிக்ஷேத்திரத்தில் டில்லியை ஆண்ட முகம்மதிய பாதுஷாவினிடம் சமானமாகவிருந்து அவனது பாஷையைச் சரசுவதி கடாக்ஷத்தாற் பேசக்கற்று அநேக சன்மானங்களைப்பெற்ற குமரகுருபரர் ஸ்தாபித்த மடம் இருக்குந் திருப்பனந்தாள் என்னுந் திருப்ப

னந்தாளுக்கு நேர்வடபுறம் 3-மைலில் லோயர் அணைக்கட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து கிழக்காக ஏழு மைலில் இந்தக் கங்கைகொண்ட சோழபுர மிருக்கிறது. இந்தக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தைக் கடைசியாகவாண்ட சோழமன்னர்களில் முதல்வனும், தஞ்சாவூரில் தனதுபேரால் இராஜ இராஜேசுவரம் என்னும் ஆலயத்தைக் கட்டியவனுமான இராஜாதி ராஜன் அல்லது இராஜராஜ சோழன்புதல்வன் இராஜேந்திரசோழன் கி. பி. 984-முதல் 1013-வரையில் அரசாண்ட இராஜராஜ சோழனுக்குப்பிறகு சுமார் 31-வருடம் அதாவது 1013 முதல் 1044-வரையிலாண்டதாகத் தெரிகிறது. அவனுடைய ஆளுகையில் தன் தகப்பனைவிட அநேக தேசங்களை வருடாவருடம் ஜெயித்து வந்தபிறகு அதற்கு அடையாளமாக இந்த ஊரையுண்டாக்கி இதிலிருந்து அரசாக்ஷி புரிந்தானென்பது அவன்காலத்து வெட்டுவித்த சாஸனங்களாற் புலப்படுகின்றது. அவன் தனதுஇராஜரீகத்தின் மூன்றுவது யாண்டுவரை யாதொருபோரும் நடாத்தி ஜெயம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை [1]. ஆறுவதுயாண்டு சாஸனத்தால், இடைத்துறைநாடு [2], வனவாசி [3], கொள்ளிப்பாக்கை [4], மண்ணைக்கடக்கம் [5], ஈழம், பாண்டிநாடு, அதனையடுத்த பல பழந்தீவுகளும் [6], கொண்டதாகக்காணப்படுகிறது [7]. பத்தாவதுவருடச்சாஸனங்களில்மேற்கூறியவைகளோடு, 'இருபத்தொருகா லரசுகளைக்கட்ட பரசுராமன் மேவருஞ் சாந்திமத்தீவரண் கருதியிருத்திய செம்பொற்றிருத்தகு முடியும் [8], பயங்கொடுபழிமிக முயங்கியியல் முதுகிட்டொளித்த

1. South Indian Inscriptions Vol. II. Part 1, *p*. 84. Part II. *pp*.

2. இது மைசூர் இராச்சியத்தில் ஒரு தாலுக்கா.

3. வனவாசி வடகன்னடம் ஜில்லாவிலுள்ளது. கதம்பவரசர்கட் குட்பட்டது.

4. கொள்ளிப்பாக்கை யென்பது மேலைச்சளுக்கிய வம்சத்தைச் சேர்ந்த நாடு. புராதன கோலப்பூர் என்பார் டாக்டர் உல்ஷ்.

5. மண்ணைக்கடக்கம் என்பது கதம்பநாடு.

6. பல பழந்தீவுகள் மால்தீவுகள் லக்ஷத்தீவு முதலியவை.

7. S. I. G. Vol ii, *pp*. 90—91.

8. கேரளம்.

சயசிங்கன் 9, அளப்பரும்பெருபுகழொடு பீடியல் இரட்டபாடி[10] ஏழரை யிலக்கமும் நவநெதிக்குலப்பெருமலைகளும் கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது.

இதற்குப்பிறகுள்ள சாஸனங்கள் தெரியவில்லையாயினும் பத்தொன்பதாவது வருடத்துச் சாஸனமொன்று பதிக்கப்பட்டிருப்பதில் இன்னும் அநேக நாடுகள் ஜெயிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. விருத்தாசலத்தில் வெட்டப்பட்டிருக்கும் சாஸனமொன்று பதின்மூன்ருவது வருடத்தில் வெட்டப்பட்டதாயும் அதிற் கூறப்பட்ட வெற்றிகளே இப்பத்தொன்பதாவது வருடத்துச் சாஸனத்திலுமிருப்பதாகக் காலஞ்சென்ற மிஸ்டர் V. கனகசபைப்பிள்ளை எழுதுகிருர். அப்பத்தொன்பதாவது வருடத்துச் சாஸனத்தை இங்கே குறிக்கிறேன்.

(இன்னும் வரும்)

இலக்கணவிளக்க பரம்பரை,
திருவாரூர், சோமசுந்தரதேசிகன்.

ஸ்ரீ

"நுண்பொருண்மாலை"

(டுசுO-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கூடுக. "இற்பிறந்தார்..............மொருங்கு."

நு - லை:—இற்பிறந்தாரென்றதனுல் இல், குடி, குலமென்பன ஒருபொருட் கிளவி.

கூடுடு. "வழங்குவ............லின்று."

நு - லை:—பழங்குடிப்பேர் சேர சோழ பாண்டியரென்றன போல்வனவென்க.

---

9. ஜயசிம்மன் மேலைச்சளுக்கிய நாட்டரசன் 1018–1040-வரை அரசாண்டவன்.

10. மைசூரிலுள்ளது.

௬௫௮. "சலம்பற்றிச்..............பார்."

ந - லை:—சலம் - வஞ்சனை.

௬௫௯. "நலத்தின்க..............படும்."

ந - லை:—நாரின்மை - ஈரமின்மை.

௬௬0. "நலம்வேண்டி..............பணிவு."

ந - லை:—"இனைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு, வினைப் படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்" (தொல். சொல்-௩௩.) என் புழிப்போல ஈண்டும் வேண்டுமென்பது, விதிப்பொருட்டாயிற்று.

௬௬௨. "சிறினுஞ்..............பவர்."

ந - லை:—வேண்டுவர் - விரும்புவர்.

௬௬௫. "குன்றி..............செயின்."

ந - லை:—சொற்பின் வருநிலை. மேலையுரைத்ததெல்லாம் பொருட்பின் வருநிலையெனக் காண்க. "கல்லாது போகிய நாளும் பெரிய வர்கட், செல்லாது வைகிய வைகலு - மொல்வ, கொடாஅ தொழிந்த பகலு முரைப்பிற், படாஅவாம் பண்புடையார் கண்." (நாலடி. பெரியாரைப்-௯.) "ஏந்தல் வண்ணஞ், சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்." (தொல். பொருள். செய்-௨௩௨.)

௬௬௬. "புகழின்றாற்..............நிலை."

ந - லை:—மற்று - விட்டு.

௬௭௧. "ஒளியொருவற்..............மெனல்."

ந - லை:—ஒளி தாயகாலத்து மிகுந்து தோன்றுதல். "ஒளிகிரு ளேங்குபுகழ் செய்யா" னென்றார் (நாலடி. செல்வநி-௯).

௬௭௨. "பிறப்பொக்கு..............யான்."

ந - லை:—பஞ்சபூத பரிணாமமாகிய வாக்கையை யென்றதனா லொன்றொன்றாகுதல் பரிணாமம்.

௬௭௪. "ஒருமை..............ளுண்டு."

ந - லை:—நிறையின் வழுவாமற் றம்மைத்தாங் காத்துக்கொண் டொழுகுமா றென்றுரைத்ததனாற் பொருளின்றொழி லுவமையினும் வந்தது.

கூஎசு. "சிறியா..............நோக்கு."

ஙு - லே:—நோக்கு - கருத்து.

கூஎஅ. "பணியுமா..............வியந்து."

ஙு - லே:—ஆமிரண்டுமிசை. "குறைக்குமாங் கூன்கத்திகோண்" டென்பதுமது.

கூஅங. "அன்புநா..........தூண்."

ஙு - லே:—என்னொடு முன்னவற்றோடுங் கூட்டுக.

கூஅச. "கொல்லா..............சால்பு."

ஙு - லே:—நலம், முன்னது அறம்; பின்னது குணம்.

கூஅகூ. "ஊழி..........வார்."

ஙு - லே:—ஊழி - காலம். ஆழி - கரை. "பெருங்கடற் காழிய னையன் மாதோ" வென்றார் பிறருமென்க. மன் - ஒழியிசைக்கண்வந்தது.

கூகூங. "உறுப்பொத்..........மொப்பு."

ஙு - லே:—வெறுத்தக்க - செறியத்தக்க. உறுப்பு - உடம்பு. வடநூலாரங்கமென்றமைபி (திருக். இறைமா-க-உரை.) னென்க.

கூகூகூ. "நகல்வல்ல..........றிருள்."

ஙு - லே:—மாயிருஞாலம் - மிகவும் பெரிய ஞாலம்.

க000. "பண்பிலான்..........தற்று."

ஙு - லே:—கலந்தீமை, "செல்வந்தகைத் தென்பதுபோலும்" செல்வ மக்குற்றத்தா லொருவர்க்கும் பயன்படாது கெடுதலென்று ரைத்துத் தொழிலுவமையாதலிற் பொருள்களின்க ணொத்த தொழில் வருவிக்கப்பட்ட தென்றார்.

(இன்னும் வரும்)

பத்திராதிபர்.

ரல்லேம். நமது தினசரிவாழ்க்கையில் அதனை மதியாதிருக்கவும் (அஃது இல்லையென்றிருக்கவும்) ஒவ்வொரு விவகாரத்திலும் அதன் சம்பந்தத்தைக் கவனியாதிருக்கவும் வல்லோமல்லேம்.

2. உலகமும் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படும் எல்லா ராசிகளும் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன; ஆதலின் அவை க்ஷணகால ஜீவிதம் வாய்ந்தனவேயன்றி நிலையாக இருப்பனவல்ல; நசிக்குந்தன்மையுள்ளன. உலகம் ஜடமானது, உயிரற்றது.

3. பரமாத்ம தத்துவமானது எங்கும் வியாபித்திருப்பதனால் உலகம் விளங்கலாயிற்று; அதனால் உலகத்திற்குச் சக்தி கூடியது. அந்தப் பரமாத்ம தத்துவம் சுத்தமானது, சாசுவதமானது, அழியாதது, எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாக இருப்பது (விகாரமற்றது). அதனால் உலகத்திற்கு ஒருவாறாக வாழ்க்கை ஏற்பட்டதேயொழிய அதற்கு வாழ்க்கை (இருக்குந் தன்மை) என்பது தனியே இல்லை.

4. நிஜமான தத்துவஞானியே, தேர்ந்த ஆராய்ச்சிகளினாலும் பகுத்தறிவினாலும், உலகத்தின் உண்மையான நிலைமையை அறியக் கூடியவனாவன். அது பொய்யான வாழ்க்கையுற்றதென்றும், உண்மையில் அமர்ந்திருப்பது பிரம்மமெனுந் தத்துவமொன்றேயென்றும் அறியக்கூடியவன் அவனே. உலகம் அவனுக்குப் பொய்யாகும்; வகுக்கக்கூடாததாகி, மாறுதல் (விகாரம்) இல்லாததாகி, உண்மையான வாழ்க்கையென்பது மற்றொன்றிலதாகி விளங்கும் அந்த ஸத்ஸ்வரூபமான தத்துவத்துடன் அவன் ஐக்கியமாகின்றான்.

5. சாதாரணமான மானிடனோவெனின், அவன் மனப் பயிற்சியும் பகுத்தறிவு மில்லாதவனாதலின் மேற்சொல்லிய உண்மையைக் கிரகிக்கமாட்டாதவனாகின்றான்; உலகம் மெய்யானதென்று அவன் நினைக்கின்றான். முத்துச்சிப்பியைக் கண்டு வெள்ளியென்று நினைப்பதுபோல அவன் பிரமையினால் உண்மையை உணராது உலகத்தை மெய்யெனக் கொள்கின்றான்].

𑌶𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌗𑍁𑌰𑍋𑌃
𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍃𑌶𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾
𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌿 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌹𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌵𑌿𑌨𑍍𑌮𑌯𑍇 𑌪𑌾𑌵𑌕𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌪𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾 𑌮𑌮 ॥ ௩ ॥

சச்வந் நச்வரமேவ விச்வ மகிலம் நிச்சித்ய வாசாகுரோ:
நித்யம் ப்ரஹ்ம நிரந்தரம் விம்ருசதா நிர்வ்யாஜ சாந்தாத்மனா
பூதம் பாவிச துஷ்க்ருதம் ப்ரதஹதா ஸம்விந்மயே பாவகே
ப்ராரப்தாய ஸமர்ப்பிதம் ஸ்வவபு ரி த்யேஷா மநீஷா மம

அகிலம்=ஸமஸ்தமான (எல்லா)

விச்வம்=பிரபஞ்சத்தையும்

சச்வத்=அடிக்கடி

நச்வரமேவ=நிலையற்றதேயென்று

நிச்சித்ய=நிச்சயித்துக்கொண்டு

குரோ:=குருவினுடைய

வாசா=வாக்கியத்தினால்

நிரந்தரம்=எப்பொழுதும்

நித்யம்=நாசமில்லாத

ப்ரஹ்ம=பரப்பிரம்மத்தை

விம்ருசதா=விசாரிக்கிற

நிர்வ்யாஜ சாந்தாத்மனா= கபடமில்லாத சாந்தமெய்திய மனத்துடன் கூடின

ஸம்விந்மயே=ஞானரூபமான

பாவகே=அக்கினியில்

பூதம்=பூர்வஜன்ம சம்பந்தமானதும்

பாவிச=இனி வரத்தக்கதும் (ஆகிய)

துஷ்க்ருதம்=பாபகர்மாவை

ப்ரதஹதா=எரிக்கின்றவனுல்

ஸ்வ வபுঃ=நிஜ சரீரமானது

ப்ராரப்தாய=பிராரப்தத்திற்கு

ஸமர்ப்பிதம்=கொடுக்கப்பட்டது (அஃதாவது, பிராரப்த கர்மாவை மாத்திரம் அநுபவிப்பான்)

இதி=இவ்விதமாக

மம=என்னுடைய

ஏஷா மநீஷா=இதே அபிப்பிராயம்

"சற்குருவினது வாக்கியத்தை அநுசரித்துக் கபடமென்பது சிறிதும் இல்லாததாகிச் சாந்தமே குடிகொண்டிருக்கும் மனத்துடன், பிரபஞ்சமனைத்தும் நிலையற்றதென (அநித்தியமென) அடிக்கடி நிச்சயித்துக்கொண்டு, ஒருபொழுதும் அழியாத்தன்மை வாய்ந்த பரப்பிரம்மத்தை நாடி விசாரிப்பவனெவனே,—பூர்வ ஜன்ம சம்பந்தமான பாபகர்மங்களையும் இனி வரத்தக்கவைகளையும் ஞானமெனும் அக்கினியினுல் எரித்து ஒழிப்பவனெவனே,—அவனுடைய சரீரமானது பிராரப்த கர்மத்தை மாத்திரம் அநுபவித்து அந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்காக ஏற்பட்டதாகும். இதுவே எனது துணிபு."

நற்கதியை நாடினவன் சற்குருவை அடுத்து அவரது உபதேச மொழிகளைக் கவனத்துடன் கேட்டுப் பின்னர்த் தன்மனத்தில் அவைகளை அடிக்கடி மேன்மேலும் சிந்தித்து, உலகம் சாசுவதமில்லாதது, நிலையற்றது, இடைவிடாது மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் இயல்புடையது என்று அடிக்கடி நிச்சயித்து உணரும் அநுபவஞானம் பெறவேண்டும். இவ்வாறு உறுதியான தீர்மானங் கொண்டவனுகித் தானே பரப்பிரம்மமென்று எப்பொழுதும் ஐக்கியபாவம் கொண்டாடவேண்டும். இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலம் எனும் எல்லாக் காலத்தும் அந்தப் பரப்பிரம்மம் அழியா

திருப்பது, பிரபஞ்சத்திற்கு வேறுனது, தனக்குத் தானே பிரகாசிக்கிற ஞானவடிவமானது, எப்பொழுதும் ஆனந்தம் (சுகம்) நிறைந்தது என்று உணர்ந்து அனுபவிக்கவேண்டும். பரப்பிரம்மம் இத்தன்மையதென்று அறிந்துகொள்வதற்கு வெகுகாலம் செல்லும். ஆனதுபற்றியே பதஞ்சலி ரிஷி பின்வரும் சூத்திரத்தை உரைக்கலாயினர்:—

𑌸 𑌤𑍁 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌕𑌾𑌲𑌨𑍈𑌰𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍃𑌢𑌭𑍂𑌮𑌿𑌃 ॥

ஸது தீர்க்ககால நைரந்தர்ய ஸத்காரா ஸேவிதோ த்ருடபூமி:

"அத்தகைய பிரம்மபாவனை வெகுகாலம் இடைவிடாது தியானிப்பதனுலேயே சித்திக்கும்."

நீடித்தகாலம் ஊக்கத்துடன் நற்கருமங்களையே செய்துவருவதனுற் பிரபஞ்சத்திற்கும் தனக்குமுள்ள பற்று அற்றுப்போகின்றது, ஞானம் உதிக்கின்றது; அதன் பயனுக, "நானே பிரம்மம்" என்று அவன் அனுபவத்திற் கண்டறிகின்றுன். பிரம்மத்தை இவ்விதமாகவே அறியவேண்டுமென்று ஸ்ரீசங்கராசாரியர் காட்டுகின்றுர்.

𑌦𑍃𑌕𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌗𑌗𑌨𑍋𑌪𑌮𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌯𑌦𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂
𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌹𑌂 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥

த்ருசஸ்வருபம் ககனேபமம் ஸர்வகதம் யதத்வயம்
ததேவ சாஹம் ஸததம் விழக்தঃ

"திருக்ஸ்வரூபமாகவும் (பார்க்கிறவனுகவும்) ஆகாசத்தைப்போன்றதாகவும் இரண்டற்றதாகவும் இருக்கிற பிரம்மஸ்வரூபி நானே என்று எப்பொழுதும் பாவிக்கவேண்டும் (மனத்திற்கொள்ளவேண்டும்)."

இவ்விதமாக எப்பொழுதும் பிரம்மத்தை மனத்திற்கொள்வதற்கான உபாயங்களைச் சொல்லுகின்றுர்:—

அகங்காரம், சபடம், அசுரகுணங்களான காமம் குரோதம் முதலியன ஆகிய இவைகளில்லாத ஞானிகள் தமது தேகத்தைப் பிராரப்தகருமத்திற்குச் சமர்ப்பித்துவிடுகின்றுர்கள். அஃதாவது,

சுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் அவற்றினுல் மனத்தைச் சஞ்சலப்படுத்திக்கொள்ளாமல் அவற்றைப் பொறுத்து அனுபவிக்கின்றுர்கள். சுகத்தினுல் மனவெழுச்சியும் துக்கத்தினுல் மனவாட்டமும் அவர்கள் கொள்ளார்கள். அவையெல்லாம் பிராரப்த கருமத்தின் பயனுகவருவனவென்று அறிந்து, எவ்விதமான மனோவிகாரமும் கொள்ளாதவர்களாகி, அவற்றை அனுபவிக்கிறுர்கள். [சமுத்திரத்திற் குளிப்பவன் அலைகள் வரும்போது தலையைவணங்கிக்கொடுத்துக்கொண்டு தன் காரியத்தை (நீராடுங் காரியத்தை) நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகிறுனன்றே? அலைகள் அவனுடைய தலைமீது ஓடுகின்றன. அவன் ஓரலைக்கு வியப்பதும் மற்றேரலைக்குத் துக்கிப்பதும் உண்டோ? அலை பெரியதாயினும் சிறியதாயினும் அதனை ஓடவிட்டு, அதனுல் தள்ளுண்டு தான் ஓடாமல், சமுத்திரத்து நீரில் ஸ்நானம் செய்துவருவதே அவனுடைய காரியம். இங்கே, பிரம்மவிசாரணை செய்துவருகிறவனுக்குச் சுகதுக்கம் முதலியனவே அலைகளாகும், பரப்பிரம்மமே சமுத்திரத்து நீராகும்]. இதுவே ஞானிகள் செய்யும் உபாயமாம்.

"கபடமில்லாத சாந்தமான மனமுடைய (நிர்வ்யாஜ சாந்தாத்மனு)".–'நிர்வ்யாஜம்'=போக்கடிக்கப்பட்ட வியாஜம்; வியாஜம்=டம்பம் தர்ப்பம் முதலியன; டம்பம்=சூது, மோசம், வஞ்சகம், தீயொழுக்கம், பொய்யாசாரம், வைராக்கிய வேஷம், செருக்கு, படாடோபம், பாபம், கொடுமை; தர்ப்பம்=கர்வம், மமதை, அகங்காரம், அலக்ஷ்யம், வெடுவெடுப்பு. டம்ப தர்ப்பாதிகள்=காமக்குரோதாதிகள். இவை ஆசுரவாசனைகள் எனப்படும், அஃதாவது, அசுரருக்குரிய குணங்களாம். இந்த ஆசுரவாசனைகளைப் போக்கடிக்க வேண்டியது. 'நிர்வ்யாஜ' என்றதனுல் ஆசுரவாசனுக்ஷயம் குறிக்கப்பட்டது. 'சாந்தாத்மா'.—சாந்தம்=நஷ்டம்; ஆத்மா=மனம்; சாந்தாத்மா=நஷ்டமான (நசித்துப்போன) மனம். 'நிர்வ்யாஜ சாந்தாத்மனு' என்றதனுல், ஆசுரவாசனுக்ஷயமும் மனேநாசமும் ஆக வேண்டியது அவசியமென்று சொல்லப்பட்டது. வாஸனுக்ஷயமும் மனேநாசமும் செய்தவனே ஞானியாவன் என்பதாம். வாஸனையாவது பூர்வஜன்மத்துக் கருமங்களின் வாஸனையாம்.

பூர்வஜன்மத்துக் கருமங்களின் சம்பந்தமெனப்படும் 'வாஸனை'களை நசிக்கச் செய்வதாவது என்ன? 'மனோநாசம்,' அல்லது, மனத்தை அடக்கியாள்வது என்பது யாது? அவ் விரண்டு காரியங்களையுஞ் சாதிப்பது எங்ஙனம்? இவ் வினாக்களுக்கு விடையளிக்குமிடத்து.—டம்பம் முதலான சித்தவிருத்திகள் (மனோவிகாரங்கள் = மனத்தில் மாறிமாறித் தோன்றுந் தன்மைகள்) முன்பின் சந்தர்ப்பங்களை அனுசரியாமலே திடீரென்று உண்டாகின்றன. அதற்குக் காரணம் பூர்வத்தில் நமது நடவடிக்கைகளின் வழக்கத்தினால் நம் மனத்தில் ஆழ்ந்து பதிந்து கிடக்கும் ஸம்ஸ்கார விசேஷமேயாம் (மனப்பயிற்சியின் தன்மையே காரணமாகும்). அதுவே 'வாஸனை' எனப்படும். முற்பிறப்புக்களில் நமக்கு இருந்த அனுபவ அனுஷ்டானங்களின் பயனாக இப்பொழுது நம் மனத்தில் தோற்றுவது 'வாஸனை' யாகும். இந்த வாஸனையை நசிக்கச்செய்வது எங்ஙனமெனின், ஆத்மானாத்மவிவேகத்தினால் நசிக்கச் செய்யவேண்டும். இது மெய், இது பொய், இஃது அழியாதிருக்கும் ஆத்மவஸ்து, இது நசிக்குந் தன்மையதான அனாத்மவஸ்து என்று தெரிந்துகொள்ளும் பகுத்தறிவே 'ஆத்மானாத்மவிவேகம்' ஆகும். இப்படிப்பட்ட பகுத்தறிவினால் அகங்காரமின்மை முதலிய தெய்வத்தன்மையான வாசனைகள் பிறக்கின்றன. அகங்காரமின்மை முதலியன நற்குணங்களாகும். இந்த நற்குணங்கள் குடிகொண்டிருக்குமிடத்து, உண்மை இன்னதென்று அறியாத அஞ்ஞானத்தினால் (எங்கும் நிறைந்து குடிகொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யுணர்ந்தறியுஞ் சக்தி இல்லாமையினால்) உண்டாகிற டம்பம் முதலிய துர்க்குணங்கள் பிறவா. தெய்விகத்தன்மைவாய்ந்த நற்குணங்கள் படிவதனால் டம்பம் முதலியன தலைக்காட்டாமல் ஒளிந்து ஓடி ஒழிகின்றன.

ஒரு பெருஞ் சோதிச்சுடரினின்று அனேகஞ் சிற்றொளிகள் உண்டாவதுபோல (ஒரு பெரிய தீபத்தினின்று சிறிய தீபங்கள் பல உண்டாவதுபோல), அந்தத் தெய்வத்தன்மையான நற்குணத்தினின்று அனேக ஸத்துவகுணங்கள் உற்பத்தியாகின்றன. அந்த (ஸாத்விக விருத்திகளின் ஸமூஹமே) நற்குணங்களின் தொகுதியே 'அந்தக்கரணபரிணாமம்' (அந்தக்கரணத்தின் திரிபு) எனப்படும்.

இவ்விதமான (மனத்தின் பரிணாமத்தினால்) பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தினால், காரணங்கடந்து (உற்பத்தியில்லாமல்) இரண்டற்று எதனிலும் பற்றற்று நிற்கும் பிரம்ம ஸ்வரூபத்தின் பிரபாவம் ஓராளொருபொழுது விளங்கலாகும்.

[இப்படியாக ஆத்மஞானத்தை விரும்புகிறவன் தனது அந்தக்கரணத்தில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் அழுக்குக்களையும் இழிந்த தன்மைகளையும் களைந்து அதனைச் சுத்தப்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும். கண்ணாடி சுத்தமாக இருந்தாலன்றி அதனில் முகம் பிரதிபலிக்காது. ஆதலின், நாம் அந்தக்கரணத்தைத் திருத்திக்கொள்ளவேண்டும். அப்பொழுது அது பலப்பட்டு, சமுசாரமெனும் சமுத்திரத்தை நாம் கடந்து அக்கரையிலுள்ள ஆத்மாவைத் தரிசிப்பதற்கானதொரு பாலம் போலவும், ஆத்மாவின் சுத்த சைதன்னியம் பிரதிபலித்து நமக்கு விளங்குவதற்கானதொரு கண்ணாடி போலவும் ஆகும். ஆதலின் அந்தக்கரண பரிணாமம் அவசியமாம்].

விளக்கிச் சொல்லின், அந்தக்கரண பரிணாமமாவது மனத்தில் உதிக்கின்ற பலவகையான நினைவுகளைத் தடுத்து (மனம் அன்னிய விஷயங்களிற் செல்லாமல்) நாம் மேற்கொண்ட நினைவையே மனம் நாடி நிலையாக நிற்குமாறு அதனை அடக்கி ஆள்வதாம். மேற்கொண்ட நினைவாவது பரப்பிரம்ம விஷயமான தியானமே. அந்தத் தியானம் உறுதியாக நிலைப்படின் இதரவிஷயங்களும் நினைவுகளும் பறந்தோடிப்போம்; இதரமான நினைவுகளே தோன்றாவாம். இத்தன்மையான நிலை வந்தவுடனே 'நிரோத விருத்திகள்' (பிரம்மத்துடன் ஐக்கியமாவதற்கான பான்மைகள்) கிளம்புகின்றன. அந்த நிரோத விருத்திகள் மனத்துடன் கலந்தேயிருக்கின்றன; மனமோ வேறு விருத்திகளுக்கு (நினைவுகளுக்கு) இடங்கொடுப்பதில்லை. இது மனோநாசன நிலைமையெனப்படும் (சாதாரணமாக மனத்திற்குள்ள இயற்கை நசித்ததென்பது அர்த்தம்). இந்த நிலைமை வராவிடின், அஃதாவது, இவ்வாறு மனத்தை அடக்கி வசப்படுத்திக்கொள்ளாவிடின், அது பற்பல நினைவுகளை நினைத்து அலைந்துகொண்டேயிருக்கும்; ஒருவேளை, வெளிக்காரணங்களின் பலத்தினால், டம்பம் முதலான தூர்க்குணங்கள் மனத்திற் குடிகொண்டு அதனை ஆட்டி

அலைக்கும். இவ்வாறாக வாசனைகள் நசியாமல் தலையெடுத்து ஓங்கும். வாசனைகளைப் போக்கும் வரையில் மனத்திற் பற்பல விருத்திகள் தோன்றி அதனைச் சஞ்சலப்படுத்திக் கொண்டேயிருக்கும். அது மனோநாசமாகாததற்கு அடையாளமாம். இந்தக் கருத்தே பின் வரும் சுலோகத்திலும் விளங்குகின்றது:—

> 𑌯𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌲𑍀𑌨𑌂 𑌨𑌮𑌨𑍋 𑌨 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌕𑍍𑌷𑌯𑌃
> 𑌨𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾 𑌯𑌾𑌵𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌨𑍍𑌨𑌶𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥

> யாவத்விலீனம் நமனோ ந தாவத் வாஸனாக்ஷயঃ
> நக்ஷீணவாஸனா யாவச்சித்தம் தாவந்நசாம்யதி

"மனம் லீனமாகாதிருக்கும் வரையில் வாசனை நசிக்காது; வாசனை நசியாதவரையில் மனம் நசிக்காது."

இவையிரண்டும் நசிக்கவேண்டுமானால் ஞானம் உதயமாக வேண்டும். ஞானத்தினாலன்றி வாசனை க்ஷீணிக்காது, மனம் நசிக்காது என்று வேதங்கள் முறையிடுகின்றன. அந்தத் தத்துவஞானம் எப்படி யுண்டாகுமெனின், ஆசுரவாசனைகளைப் போக்கடிக்குந் தன்மையதான தெய்வவாசனையின் விசேஷத்தினால் அது (தத்துவ ஞானம்) பிறக்கும். சுருதிகள், 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃, 𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃 (சாந்தঃ, தாந்தঃ) என்று சொல்வதும், ஸ்மிருதிகள், 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑌦𑌮𑍍𑌭𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌦𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 ॥ (அமானித்வ மதம்பித்வம் அஜ்ஞானம் யததோன்யதா) என்று சொல்வதும் இந்தத் தாற்பரியத்தைக்கொண்டேயாம்.

தன்னைவிடப் பிரிதான (வேறான) தேகம் இந்திரியங்கள் முதலியவற்றை "நான்" என்றும் "என்னுடையது" என்றும் கொண்டாடுவது அபிமானம் எனப்படும். இத்தகைய அபிமானம் இல்லாதிருப்பதே 'ஞானம்' பிறப்பதற்குச் சாதனமாகும். 'ஞானம்' என்னும் பதத்திற்கு '(ஞாயதே அனேன இதி) எதனால் அறியப்படுகின்றதோ அது' என்பது அர்த்தமாகும். இந்தத் தத்துவஞானத்தினாலேயே மனம் நசிக்கவேண்டுமென்று சுருதிகள் சொல்வதாக மேலே எடுத்துக் காட்டினோம். மனோநாசத்தினால் வரும் நற்பயனை விவரிக்குமிடத்து,

டனை,யறிதலுமறியேன்கண்டதுமில்லென,வெதிர்புனை தட்டையென் மலைப்
பூக்கொய்து, சுனைபாய்ந்தாடின்றுமிலனெனநினைவில், பொய்யவணர்தோவு
ரைத்தனையதுகேட்டுத், தலையிறைஞ்சினளேயன்னை, செலவொழிந்தனமா
லளியநின்புனத்தே.” (நற்றிணை. கசஎ) எனவும் வரும்.

தலைமகடலைமகன்வருந்தொழிற்கருமைசாற்றற்குச் செய்யுள்:—
“ஓவலில்வாயன்னைஞாளியிவ்வூர்கணுறங்கினுமூர்க், காவலர்காய்வர்நிலாமதி
காலுங்கடுங்குடினைச், சேவலும்வாரணமுந்தஞ்சைவாணனைச்சென்றிறைஞ்
சா, மேவலர்போல்வெய்யவாயடையாவென்மெலிவறிந்தே.”(தஞ்சை-உகக)
எனவும், “இரும்பிழிமகாஅரிவ்வழுங்கன்மூதூர், விழவின்றாயினுந்துஞ்சா
தாகு, மல்லலாவணமறுகுடன்மடியின், வல்லுரைக்கடுஞ்சொலன்னை துஞ்
சாள், பிணிகொளருஞ்சிறையன்னை துஞ்சிற், றுஞ்சாக்கண்ணர்காவலர்கடு
குவ,ரிலங்குவேலிளைஞர் துஞ்சின்வையெயிற்று, வலஞ்சுரித்தோகைஞமலி
மகிழு, மரவவாய்ஞமலி*குரையாதுமடியிற், பகலுறழ்நிலவுக்கான்றுவிசும்பி
னகல்வாய்மண்டிலநின்றுவிரியுமே,திங்கள்கல்சேர்புகனையிருள்மடியி,னில்
லெலிவல்சிவல்வாய்க்கூகை, கழுதுவழங்குயாமத்தழிதகக்குழறும், வளைக்கட்
சேவல்வாளாதுமடியின், மனைச்செறிகோழிமாண்குரலியம்பு,மெல்லாமடிந்த
காலையொருநா, ணில்லாநெஞ்சத்தவர்வாரலரே--அதனால், அரிபெய்புட்டி
லார்ப்பப்பரிசிறந், தாதிபோகியபாய்பரிநன்மா, னொச்சிவேலித்தித்தனு
றந்தைக், கன்முதிர்புறங்காட்டன்ன, பன்முட்டின்றாற்றோழிநங்களவே.”
(அகநானூறு-கஉஉ) எனவும் வரும்.

தலைமகனூர்க்குச்செலவொருப்படுதற்குச்செய்யுள்:— “நம்பானலனு
ண்டநம்பாதகர்தந்நகர்வினவித், தம்பாலுடன்சென்றுசார்குவமோதரியா
ரைவென்று, வம்பார்கழல்புனைவாணன்றென்மாறைவளரும்வஞ்சிக், கொ
ம்பாகியமருங்குற்கரும்பாமொழிக்கோமளமே”. (தஞ்சை. உகஉ) எனவும்,
“படுதிரைகொழீஇயபானிறவெக்கர்த், தொடியோர்மடிந்தெனத்துறைபுல
ம்பின்றே, முடிவலைமுகந்தமுடங்கிறப்படப்பைப், படுபுள்ளோப்பலிற்பா
க்கமும்வறிதே, கோட்டுமீனெறிந்தவுவகையர்வேட்டமடிந், தெமருமல்கி
னரேமாந்தனமெனச், சென்றுநாமறியினெவனோதோழி, மன்றப்புன்னைமா
ச்சினைநறவீ,முன்றிற்றாழையொடுகமழுந், தெண்கடற்சேர்ப்பன்சிறுநல்லூர்
க்கே”. (நற்றிணை. சுக) எனவும்வரும்.

பாங்கியிறைவனைப்பழித்தற்குச்செய்யுள்:— “வறியார்புகழ்தஞ்சைவா
ணன்றென்மாறைமடந்தையன்று, ளறியாடியர்முன்னறிந்தவர்தாமதனாலழி
வின், பொறியாருயிர்வெம்பணிமாமணியும்புதையிருள்கூர், நெறியாருள்

* மகிழாது எனவும் பிரதிபேதம்.

பெறாஅகொளிடைநீந்துதுமே.” (தஞ்சை. ௨௧௩) எனவும், “ஈயற்புற்ற த்தீர்ம்புறத்திறுத்த, குரும்பிவல்சிப்பெருங்கையேற்றை, தூங்குதோற்று தியவள்ளுகிர்க்கதுவலிற், பாம்புமதனழியும்பானாட்கங்குல், அரியவல்லமனி குளைபெரிய, கேழலட்டபேழ்வாயேற்றை, பலாவமலைக்கம்புலரவீர்க்குஞ், சுழைநால்சிலம்பிணுங்கண்வழையொடு, வாழையோங்கியதாழ்கண்ணசும்பிற், படுகடுங்களிற்றின்வருத்தஞ்சொலியப், பிடிபடிமுறுக்கியபெருமரப்பூசல், விண்டோய்விடரகத்தியம்புமவர்நாட், டெண்ணருப்பிறங்கன்மானதர்மயங் காது, மின்னுவிடச்சிறியவொதுக்கிமென்மெலத், துளிதலைத்தலையியம ணியேரைம்பால், சிறுபுறப்புதையவாரிக்குரல்பிழியூஉ, நெறிகெடவிலங்கி யநீரிச்சுர, மறிதலுமறிதிரோவென்னுநர்ப்பெறினே.” (அகநானூறு. அ) எ னவும்வரும்.

தலைமகளியற்படமொழிதற்குச்செய்யுள்:—“ புணராவிரகமும்போகா விரவும்புணர்வுமிலமே, லிணரார்பசப்பும்பிறவுமெல்லாமிருள்கூர்ந்தறல்போல், வணரார்குழற்பிறைவாணுதலாய்தஞ்சைவாணன்வெற்ப, ருணராதிருப் பதுவேயொன்றுமல்லநம்மூழ்வினையே.” (தஞ்சை-௨௧௪) எனவும், “இப் பியீன்றகுத்தகித்தில, மிருளறவிமைக்குமல்கிருந்துறைவ, னருளாதுறை வானாகவு, மிறையிறந்தனவாற்றோழியென்வளையே.” (......) எனவும்வரும்.

தலைமகன்கனவுநலிபுரைத்தற்குச்செய்யுள்:—*“சினவாகைசூடிச்செரு வென்றவாணன்றென்மாறையினம், மனைவாழ்மனையவர்வந்தநல்லியாமம ணந்ததெல்லா, நனவாமெனவேமகிழ்ந்தேவிழித்தொன்றுநான்கண்டிலேன், கனவாய்முடிந்ததுபின்னையென்னேயென்னகைதவமே.” (தஞ்சை. ௨௧௫) எனவும், “கேட்டிசின்வாழிதோழியல்கற், பொய்வலாளன்மெய்யுறமரீஇ, வாய்த்தருபொய்க்கனமருட்டவேற்றெழுந், தமளிதைவந்தனனேகுவளை, வண்டுபடுமலரிற்சாஅய்த், தமியேன்மன்றவளியேன்யானே.”(குறுந்தொகை. ௩௦) எனவும்வரும்.

தலைமகன் கவினழிபுரைத்தற்குச் செய்யுள்:—“ வாளினுநீள் ழிவாணு தலாய்தஞ்சைவாணன்றெவ்வி, னாளினுநாளுநலந்தொலைவேனகையாரயில் வேல், வேளினுமேர்நல்லவெற்பனுநீயுமென்மேனியினுந், தோளினுநோயறி யாரறியாததென்கொல்வினையே.” (தஞ்சை. ௨௧௬) எனவும், “முடக்காலிற வின்முடங்குபுறப்பெருங்கிளை, †புணரிமிகுதிரைதரூஉந்துறைவன், புணரி யவிருந்தஞான்று, மின்னதுமன்னோநன்னுதற்கவினே.”(குறுந்தொகை. ௧௦௯) எனவும் வரும்.

---

* இத்துறைக்குத் தஞ்சைவாணன்கோவை யுரைகாரரால் வேறு செய் யுள் காட்டப்பட்டுள்ளது.

† புணரியிஃதிரை, என்றும் பாடம்.

தலைமகடன்றுயர் தலைமகற்குரைத்தல்வேண்டற்குச்செய்யுள்:—"வரைப்பான்மதுரத்தமிழ்தெரிவாணன்றென்மாறைவையை, நுரைப்பான்முகந்தனைநண்ணிலாயிந்தநோயவர்க்கின், றுரைப்பாருளரேலுயிரெய்தலாமக்கூர் திரைசூழ், தரைப்பால்வளரும்புகழெய்தலாமவர்தங்களுக்கே." (தஞ்சை. ௨௧௭) எனவும், "புள்ளும்புலம்பினபூவுங்கூம்பின, கானலும்புலம்புநனியுடைத்தேவானமு, நம்மேபோலுமம்மர்த்தாகி, யெல்லைகழியப்புல்லென்றன்றே, யின்னுமுளேனேதோழியிந்நிலை, தண்ணியகமழுஞ்ஞாழற், றண்ணந்துறைவர்க் குரைக்குநர்ப்பெறினே." (குறுந்தொகை-௩௪௦) எனவும் வரும்.

பாங்கி நின்குறைநீயேசொல்லெனத்தலைமகட்குச்சொல்லற்குச்செய்யுள்:—"ஒல்லெனவேயென்னுறுதுயர் தாமுமுணரும்வண்ணஞ், சொல்லெனநீயிதுசொல்லியென்பேதுன்றுயரமெல்லாம், வல்லெனவேகொண்டகொங்கையர்வேடஞ்சைவாணன்வெற்பி, லல்லெனவார்குழலாயறியாரல்லரன்பருமே." (தஞ்சை. ௨௧௮) எனவும், "ஊருறுகோழிச்சிறுமாப்பேடை, சேவற்செய்குறிநீடி, னூடலுமுணர்தலுங்கூடுமொற்பெரிதே."(....) எனவும் வரும்.

தலைமகளலர்பார்த்துற்றவச்சக்கிளவிக்குச்செய்யுள்:—"மலருந்தொடைவஞ்சிவஞ்சசமாதருமாரனும்வா, யலருந்தடங்கையலருந்தொடாநிற்பவஞ்சிநெஞ்சம், பலரும்புகழ்தஞ்சைவாணர்பிரானைப்பணியலர்போற், புலரும்பெயருங்கண்ணீர்புலராதுபுலரினுமே." (தஞ்சை. ௨௧௧) எனவும் "அலரியாங்கொல்லதோ." (...) எனவும் வரும்.

தலைமகளாறுபார்த்துற்றவச்சக் கிளவிக்குச்செய்யுள்:—"அரியுங்கரியும்பொருநெறிக்கோர்துணையாயவர்மேற், சொரியுந்திவலைதுடைக்கவென்றேகுழைதோய்ந்துநஞ்சும், வரியும்பயில்கண்ணிவாணன்றென்மாறைநம்மன்னர்வந்து, பிரியும்பொழுதெல்லிவாய்வினையேன்மனம்பின்செல்வதே." (தஞ்சை. ௨௨௦) எனவும், "குன்றக்கூகைகுழறினுமுன்றிற், பலவினிருஞ்சினைக் கலைபாய்ந்துகளினு, மஞ்சுமனனித்தெனெஞ்சமினியே, யாரிருட்கங்குலவர்வரிற், சாரனீளிடைச்செலவானுதே." (குறுந்தொகை. ௧௩௫) எனவும் வரும்.

காமமிக்ககழிபடர்கிளவிக்குச்செய்யுள்:—*"ஓதக்கயலையுண்டண்ணாந்துவிக்கியுடல்குலுக்கிப், பாதத்துணைநிமிர்க்குங்குருகேர்வெண்பணிலபங்க, சாதத்திருநிதியன்னான்குலோத்துங்கன்றஞ்சையிலென், காதற்சிறையுங்குறையுங்கண்டாரில்லைக்கன்னெஞ்சரே." (தஞ்சை. ௨௨௧) எனவும், "புன்கண்கூர்மாலைப்புலம்புமென்கண்ணேபோற், றுன்பமுழவாய்துயிலப்பெறுதியா,வின்

* இச்செய்யுள் தஞ்சைவாணன்கோவை அச்சுப்புஸ்தகத்தில் விடப்பட்டுள்ளது.

கன்வாய்நெய்தானீபெய்துக்கனவிலுள், வன்கண்ணார்கானல்வரக்கண்டறிதி யோ.' (சிலப். கானல்வரி-௩௩) எனவும் வரும்.

தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவிக்குச்செய்யுள்:-- "விண்டலையாவர்க்கும் வேதர்வண்டில்லைமெல்லலங்கழிசூழ், கண்டலையேகரியாக்கன்னிப்புன்னைகலந் தகள்வர்,கண்டிலையேவரக்கங்குலெல்லாமங்குல்வாய்விளங்கும், மண்டலமே பணியாய்தமியேற்கொருவாசகமே." (திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார். ௧௭௭) எனவரும்.

தலைமகள் *நெறிவிலக்குவித்தற்குச்செய்யுள்:—"ஈன்றாளினுமெனக் கன்புடையாய்சென்றிரந்துகொண்டு, சான்றாண்மையன்பர்தமக்குரைநீதஞ் சைகாவலனைத், தேன்றாழ்வரைத்தமிழ்சேர்த்தியவாணனைச்சேரலர்க்குந், தோன்றாவிருங்கங்குனிவருமாறுவழிதோன்றலென்றே." (தஞ்சை. ௨௨௩) எனவும், "குறையொன்றுடையேன்மற்றோழிநிறையில்லா, மன்னுயிர்க்கே மஞ்செயல்வேண்டுமன்னே, யராவழங்குநீள்சோலைநாடனைநம்பி, விராவார லென்பதுவை." (ஐந்திணையெழுபது. ௧௪) எனவும் வரும்.

தலைமகள் குறிவிலக்குவித்தற்குச்செய்யுள்:—"வெற்றியவாவியவாணர் பிரான்றஞ்சைவெற்பகத்திற், பெற்றியசோலைப்பிறங்கிருள்வாரன்மின்பே தையின்னும், முற்றியவேனற்படுகின்னையோப்புமுறைமையளென், றெற் றியகாதலினலிசைத்தாளன்னையென்றுரையே." (தஞ்சை. ௨௨௫) எனவும், "வளைவாய்ச்சிறுகிளிவிளைதினைகடீஇயர், செல்கென்றோளேயன்னையெனநீ, சொல்லினெவனோதோழிகொல்லை, நெடுங்கைவன்மான்கடும்பகையுழந்த, குறுங்கையிரும்புலிக்கொலைவலேற்றை, பைங்கட்செந்நாய்படுபதம்பார்க்கு, மாரிருணடுநாள்வருதி, சாரனாடவாரலோவெனவே." (குறுந்தொகை. ௧௪௧) எனவும் வரும்.

வெறிவிலக்குவித்தற்குச்செய்யுள்:—"மின்னுநிடித்தனவன்னைகொண் டாள்வெறிவித்தைமங்கை, மன்னுண்மைமன்னியவாணன்றென்மாறைவ ரையில்வண்டியா, ழென்னுவசுணமிறைகொள்ளுநாடரெனக்கருளான், முன் னாளருளியநோய்தணிப்பானின்றமொய்குழலே." (தஞ்சை. ௨௨௬) எனவும், "வெறிகமழ்வெற்பனென்மெய்ந்நீர்மைகொண்ட, தறியாண்மற்றன்னோவ ணங்கணங்கிற்றென்று, மறியீர்த்துதிரந்தூய்வேலற்றரீஇ, வெறியோடலம் வரும்யாய்." (ஐந்திணையைம்பது. ௨௦) எனவும் வரும்.

பிறவிலக்குவித்தற்குச்செய்யுள்:— "பொருபான்மதியினைப்போன் மருப்பியானையிற்பொன்னொடின்பந், தருபான்மொழிவஞ்சிசாரவந்தார்தஞ் சைவாணன்வெற்பி, னொருபானுநமலரென்னவெந்தியுலையுற்றசெவ்வே,

*இத்துறைக்குத் தஞ்சைவாணன்கோவைச் செய்யுள் காணப்படவில்லை.

விருபான்மருங்கினுங்கொண்டெறிந்தாலொத்ததென்செவிக்கே." (தஞ்சை. உ௨௬) எனவும், " கானினிவாழிதோழியாணர்க், கடும்புனலடைகரைநெடுங்கயத்திட்ட, மீன்வலைமாப்பட்டாஅங், கிதுமற்றெவனோதொழுமலர்தலையே." (குறுந்தொகை. ௧௭௧) எனவும்வரும்.

குரவரைவரைவெதிர்கொள்ளுவித்தற்குச்செய்யுள்:— "தற்பழியாமலுஞ்சந்திரவாணன்றமிழ்த்தஞ்சைநங், கற்பழியாமலுங்காரணமாகக்கயல்விழிநின், சொற்பழியார்நமர்சொல்லுவல்லலேசென்றுசொல்லலையே, விற்பழியாம்வழியாநமதாருயிர்க்கேதமுமே." (தஞ்சை-உ௨௭) எனவும், "எந்தையும், யாயுமறியவுரைத்தியின்யானுற்ற, நோயுங்களைகுவைமன்." (கலித்தொகை. முல்லை-௧௧) எனவும்வரும்.

" பருவரல்வினவியபாங்கிக்கிறைவி, யருமறைசெவிலியறிந்தமைகூறலுந், தலைமகன்வருந்தொழிற்கருமைசாற்றலும்" ஆகவிரண்டும் "அலர்பார்த்துற்றவச்சக்கிளவியு, மாறுபார்த்துற்றவச்சக்கிளவியும்." ஆகவிரண்டும், நெறிவிலக்குவித்தன்முதலியநான்குமாகியவெட்டுமச்சத்திற்குரியன; பாங்கியிறைவனைப்பழித்தலுந், துன்புறுபாங்கிசொல்லெனச்சொல்லலுமாகியவிரண்டுமுவர்த்தற்குரியன, தலைமகனூர்க்குச்செலவொருப்படுதலும், பூங்கொடியிறையோன்றன்னைநேர்ந்தியற்படமொழிதலுங், கனவுநலிவுரைத்தலுங், கவினழிபுரைத்தலுந், தன்றுயர்தலைவர்க்குணர்த்தல்வேண்டலுங், காமமிக்ககழிபடர்கிளவியுந், தன்னுட்கையாறெய்திடுகிளவியுங், குரவரைவரைவெதிர்கொள்ளுவித்தலுமாகியவெட்டுமொற்றுமைக்குரியன. (௪௮)

௧௬௫. பொய்த்தன் மறுத்தல் கழறன் மெய்த்தலென்
றொருநால் வகைத்தே வரைவு கடாதல்.

(இ-ள்.) பொய்த்தன்முதலாக மெய்த்தலீறாக நான்குவகையினையுடைத்து வரைவுகடாதலென்றவாறு. (௪௯)

௧௬௬. வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பலு
மலரறி வுறுத்தலுந் தாயறி வுணர்த்தலும்
வெறியச் சுறுத்தலும் பிறர்வரை வுணர்த்தலும்
வரைவெதிர் வுணர்த்தலும் வரையுநா ளுணர்த்தலு
மறிவறி வுறுத்தலுங் குறிபெயர்த் திடுதலும்
பகல்வரு வானை யிரவுவரு கென்றலு
மிரவுவரு வானைப் பகல்வரு கென்றலும்
பகலினு மிரவினும் பயின்றுவரு கென்றலும்

பகலினு மிரவினு மகலிவ ணென்றலு
முரவோ னூடு மூருங் குலனு
மரபும் புகழும் வாய்மையுங் கூறலு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சங் கூறலு
மாற்றாத் தன்மை யாற்றக் கூறலுங்
காவன்மிக வுரைத்தலுங் காமமிக வுரைத்தலுங்
கனவுநலி வுரைத்தலுங் கவினழி வுரைத்தலு
மெனமுறை நாடி யியம்பிய விருபதும்
வரைவு கடாதல் விரியெனப் படுமே.

(இ-ள்). வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பன் முதலாகக் கவினழிவுணர்த்தலீறாகச் சொல்லப்பட்ட விருபதும் வரைவுகடாதல் விரியெனப்படுமென்றவாறு. அவற்றுள், வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை தலைவர்க்குத் தோழிவிளம்பற்குச் செய்யுள்:—“ தளராவிளமுலைதாங்குமில்லாதுதளரிடைகண், வளராததென்கற்குல்வாராயெனத்தஞ்சைவாணன் வெற்பா, விளரார்திருநுதலன்னைக்கொர்மாற்றம்விளம்பியுய்ந்தே, னுளராமவர்வலையுட்பட்டுவாழ்வதுணர்ந்தருளே.” (தஞ்சை-௨௨௮) எனவரும்.

அலரறிவுறுத்தற்குச்செய்யுள்:— “ மணிவரைமாளிகைமாறைவரோதயன்வாணன்வெற்பா, பணிமொழியாளென்னுங்கொள்கொம்புமுடிப்படர்ந்தயலா, ரணிமனைதோறுங்கொழுந்துவிட்டம்பலரும்பிமன்மேற், றணிவிலதாகவிப்போதலர்பூத்ததன்றண்ணளியே.”(தஞ்சை-௨௨௧) எனவும்,“அறிந்தோரறிவிலரென்றலர்சிறந்த, வின்னுயிர்கழியினுநனியின்னாதே,புன்னையங் கானற்புணர்குறிவாய்த்த, பின்னலோதியென்றோழியன்றே, படுமணி யானைப்பசும்பூட்சோழர், கொடிநுடங்குமறுகினார்க்காட்டாங்கட், கள்ளுடைத்தடவிற்புள்ளொலித்தோவாத்,தேர்வழங்குதெருவினன்ன, கௌவை யாகின்றதையநின்னருளே.” (நற்றிணை-௨௨௭) எனவும் வரும்.

தாயறிவுணர்த்தற்குச்செய்யுள்:— “திரையிற்பவளம்வடவாமுகத்தெழுந்தீக்கொழுந்தின், கரையிற்படருங்கடற்றுறைநாடகயற்கொடிபோன், வரையிற்றிகழ்வித்தவாணன்றென்மாறைமலர்ந்தமௌவல்,விரையிற்களவையெல்லாமறிந்தாளன்னைமெய்யுறவே.” (தஞ்சை-௨௩௦)எனவும்,“நாரைநல்லினங்கடுப்பமகளிர், நீர்வார்கூந்தலுளருந்துறைவ,பொங்குகழிநெய்தலுறைப்பவித்துறைப்,பல்கால்வருஉந்தேரெனச், செல்லாதீமோவென்றனள்யாயே.” (ஐங்குறுநூறு-௧௪௧) எனவும்வரும்.

வெறியச்சுறுத்தற்குச் செய்யுள்:—"மையுற்றநீலக்கண் மாமங்கைகோன் றஞ்சைவாணன்வெற்பி, னெய்யுற்றவேலன் பசிதணியாமையி னெஞ்சினுள்ளே,யையுற்றயர்வுற்றெம்மன்னையுமாயுமென்னாணங்கின், மெய்யுற்றநோய் தணிப்பான்வெறியாடல்விரும்பினரே." (தஞ்சை-உகக) எனவரும்.

பிறர்வரைவுணர்த்தற்குச்செய்யுள்:— "வெடிக்கின்றவிப்பியுணித்திலம்பைத்தலைவெம்பகுவாய்த், துடிக்கின்றதிங்களிற்றோன்றுந்துறைவசெஞ்சொற்புலவோர், வடிக்கின்றமுத்தமிழ்வாணன்றென்மாறையெம்மான்மருங்கை, யொடிக்கின்றகொங்கைகண்டாலெவர்நெஞ்சுருகாதவரே." (தஞ்சை-உகஉ) எனவும், "சிறுகட்பன்றிப்பெருஞ்சினவொருத்தலொடு, குறுக்கை யிரும்புலிபொருஉநாட, னினோனுடைமையமன்ற, பனிப்பயந்தனநீயநின் தோள்கண்ணே." (ஐங்குறுநூறு-உசுக) எனவும் வரும்.

வரைவெதிர்வுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—"குருதிகண்டாலன்னகாந்தளஞ்சாரற்குறிவெறிதே, வருதிகண்டாய்தஞ்சைவாணன்வெற்பாவெங்கண் மாநகர்நீ, சுருதிகண்டாரொடுந்தோன்றிலெங்கேளிர்நின்சொல்லிகவார், பருதிகண்டான்மலராதொழியாகஃப்பங்கயமே." (தஞ்சை-உகங) எனவும், 'மாத்தொலம்பி' (...) எனவும் வரும்.

வரையுநாளுணர்த்தற்குச் செய்யுள்:—"அலகம்பனகண்ணிவள்கொங்கைமென்சுணங்காங்வண்டு, பலகம்பலைசெய்யப்பூத்தனவேங்கைபனிவரைமேற், றிலகம்பதித்தெனச்செல்வைத்தவாணன்றென்மாறைமன்ன, னுலகம்பயில்புகழ்போற்சிலம்பாமதியூர்கொண்டதே." (தஞ்சை-உகச) எனவும், "கோழிலைவாழைக்கோண்மிகுபெருங்குலை, யூழுறுதீங்கனியுண்ணுநர்த்தடுத்த, சாரற்பலவின்சுளைபொழுப்பு, பாறைநெடுஞ்சுனைவிளைந்ததேற, லறியாதுண்டகடுவனயலது, சுறிவளர்சாந்தமேறல்செல்லாது, நறுவீயடுக்கத்து மகிழ்ந்துகண்படுக்குங், குறியாவின்பமெளிதினின் மலைப், பல்வேறுவிலங்குமெய்துநாட, குறித்தவின்பநினக்கெவனரிய, வெறுத்தவேள்வேய்புரைபணைத்தோ, ணிறுப்பவில்லாநெஞ்சமொடுநின் மாட், டிவளுமினையளாயிற் றந்தை, யருங்கடிக்காவலர்சோர்பதனொற்றிக், சுங்குல்வருதலுமுரியைபைம்புதல், வேங்கையுமொள்ளிணர்விரிந்தன, நெடுவெண்டிங்களுமூர்கொண்டன்றே." (அகநானூறு உ) எனவும் வரும்.

தலைமகளறிவுதலை மகற்கறிவுறுத்தற்குச்செய்யுள்:— "வனநாண்முளரி முகைவென்றவாணன்றென்மாறைவெற்பிற், கனநாணணிந்துபொற்சச்சறவீசிக்கதித்தெழுந்த, தனநாணுநுண்ணிடைத்தையனல்லாள்பழிசாற்றுவல்யா, னெனநாணிநின்பழிதான்மறைத்தாளன்பவென்னையுமே." (தஞ்சை-உகரு)எனவும்,"தன்னெவ்வங்கூறினுநீசெய்தவருளின்மை,யென்னையுமறை

த்தாளென்றேழியதுகேட்டு,நின்னையான்பிறர்முன்னர்ப்பழிகூறருஞுணி.” (கலித்தொகை-சச) எனவும் வரும்.

குறிபெயர்த்திடற்குச் செய்யுள்:-“ஊரேரர்பவரிங்குலாவவுங்கூடும்வர் தொண்சிலம்பா, வேரேர்பொதும்பரிற்போய்விளையாடகேவேற்படையான், மாரேர்பகைவென்றவாணன்றென்மாலறையெம்மன்னுதவப், பேரேர்வடிவு கொண்டாலன்னநீயுமென்பேதையுமே.’ (தஞ்சை. உஙக) எனவும், “விளையாட்டாயமொடுவெண்மணலழுத்தி, மறந்தனெந்துறந்தகாழ்முளையகைய, நெய்பெய்தீம்பால்பெய்தினிதுவளர்ப்ப,நும்மினுஞ்சிறந்ததுநுவ்வையாகுமென், றன்னைகூறினள்புன்னையதுசிறப்பே,யம்மநாணுதுநும்மொடுநகையே,விருந்திற்பாணருளரிசைகடுப்ப, வலம்புரிவான்கோடுநரலுமிலங்குநீர்த், துறைகெழுகொண்கநீநல்கி, னிறைபடுநீழல்பிறவுமாருளவே.” (நற்றிணை-களஉ) எனவும் வரும். குறிபெயர்த்திடற்கு மேற்காட்டிய செய்யுள் பகற்குறிக்கு மிரவுக்குறிக்கு மேற்குமாறறிந்துகொள்க.

பகல்வருவானை யிரவுவருகென்றற்குச்செய்யுள்:—“முத்தணிநீலமணித் தகட்டுள்ளெங்குமொய்கொளவே,வைத்தணிசேரவகுத்ததுபோற்றஞ்சைவாணன்வையைப்,பைத்தணிவார்திரைதோய்கருந்தாட்புன்னைப்பாசிலைவெண், டொத்தணிபூந்துறைவாவருவாயிருடேங்கிடையே.’ (தஞ்சை-உஙஎ)எனவும், “பனைத்திரளன்னபரேரெறுழ்த்தடக்கைக், கொலைச்சினந்தவிராமதனுடை முன்பின், வண்டுபடுகடாஅத்துயர்மருப்பியானை, தண்கமழ்சிலம்பின்மாம் படத்தொலைச்சி, யுறுபுலியுறக்குத்திவிறல்கடிந்து, சிறுதினைப்பெரும்புனம்வெளவுநாட, கடும்பரிக்குதிரையாஅயெயின, னெடுந்தேர்மிஞிலியொடு பொருதுகளம்பட்டெனக், காணியசெல்லாக்கூகைநாணிக், கடும்பகல்வழங் காதாஅங்கிடுப்பை, பெரிதாலம்மவிவட்கேயதனுன், மாலைவருதல்வேண்டுஞ் சோலை, முளைமேய்பெருங்களிறுவழங்கு, மலைமுதலடுக்கத்தசிறுகல்லாறே.” (அகநானூறு-உசஅ) எனவும் வரும்.

இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றற்குச் செய்யுள்:—“இழைவிளையாடு மிளமுலைசாயற்றிடைத்தமஞ்ஞை,கழைவிளையாடுங்கடிப்புனங்காத்தங்கலையகலா, துழைவிளையாடுமுயர்சிலம்பாவின்றுமுன்பொருட்டான், மழைவிளையாமேநிற்றஞ்சைவாணன்மலயத்திலே.” (தஞ்சை-உஙஅ) எனவும், “நெடுமலையடுக்கத்துக்கண்கெடமின்னிப், படுமழைபொழிந்தபானாட்கங்குற், குஞ்சரங்குத்தாக்கிக்கொடுவரிச், செங்கணிரும்புலிகுழுமுஞ்சாரல், வாரல்வாழியரையநேரிறை, நெடுமென்பணைத்தோளிவருஞ்யானுங்,காவல்கண்ணினந்தினையேகானை, யத்தியுமறியாமாம்பயிலிறும்பி, னுண்செங்காந்தளவிழ்ந்தவாங்கட், டண்பலருவித்தாழ்நீரொருசிறை, யுருமுச்சிவந்தெதிர்தமதனழிபாம்